

Marlieske

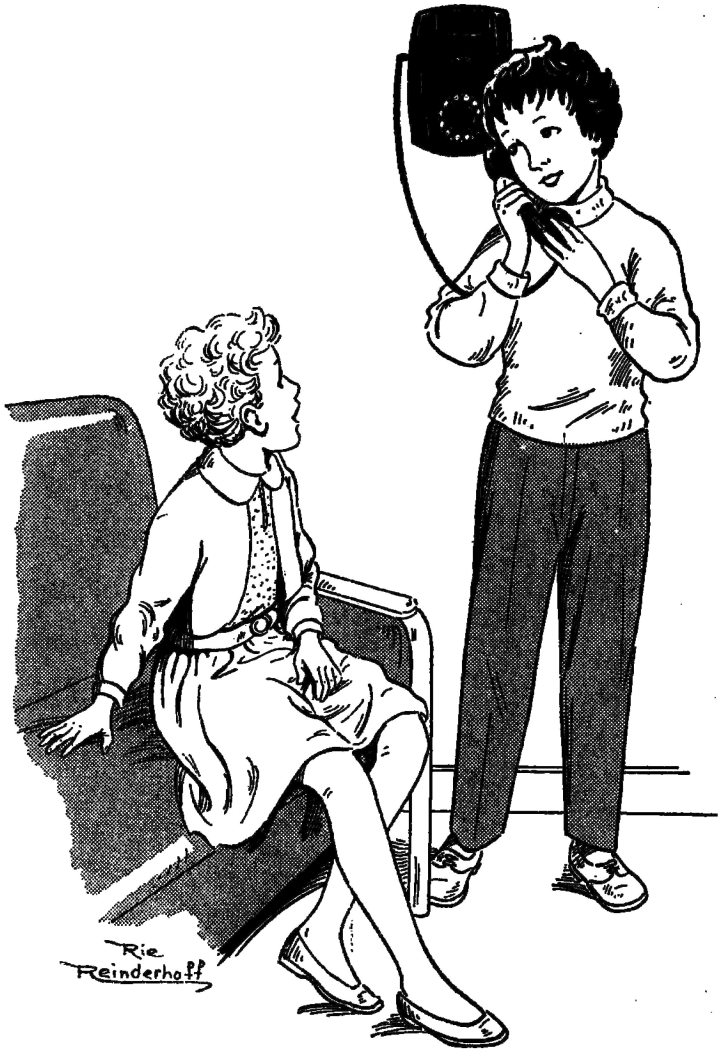

Rie
Reinderhoff

MAX DE LANGE-PRAAMSMA

MARLIESKE

MARLIESKE

DOOR

MAX DE LANGE-PRAAMSMA

Met illustraties van Rie Reinderhoff

DERDE DRUK

UITGEVERIJ G. F. CALLENBACH N.V. - NIJKERK

*Voor Ernest
en Baudieneke*

1. Marlieske komt uit school

Marlieske van Vliet komt uit school. Tussen een stel vriendinnen in huppelt ze vrolijk over het brede trottoir, waarop aan de kant, zo om de twintig meter, een grote, kale populier z'n donkere takken de lucht insteekt. Op het trottoir aan de overkant van de brede, geasfalteerde weg is dat net eender. En daarom ziet deze laan er in de zomer, als diezelfde populieren volop in 't blad staan, maar wat vriendelijk uit. Trouwens, 's winters als het geijzeld heeft, vindt Marlieske 'm eigenlijk nog mooier. Dan lijkt de laan wel een sprookjeslaan. En dan speelt ze soms dat ze een prinsesje is dat aan het eind van de sprookjeslaan in een prachtig kasteel in een toverbos woont. Dat doet ze heel stilletjes in haar eentje. En natuurlijk alleen in gedachten. Want als je zo iets aan je vriendinnen vertelt, lachen ze je vierkant uit. Dergelijke spelletjes speel je immers niet meer als je acht bent en al in de derde klas zit.

Maar nu. Nee, nu is er niets aan al die grote, kale bomen. Hier en daar spelen er een paar mussen krijgertje in. En in één zit een troep spreeuwen ruzie te maken. Maar dat is dan ook alles. Verder, nee, hoor, niks aan. Helemaal niks.

Dat deert Marlieske intussen niet in 't minst. O nee, hoor, nog geen sikkepitje. Marlieske is een vrolijke Frans en er zijn immers genoeg andere dingen, die je blij kunnen maken. Al die kleine, fleurige meisjes rondom Marlies lijken er trouwens wel precies zo over te denken. Ze kwetteren tenminste allemaal om het hardst. Als een stel mussen op een mooie lentedag. Nu ja, waarover zullen ze ook treuren. Het is zaterdag vandaag. En dat betekent: vanmiddag vrij. En morgen de hele dag vrij. En

voor wie van lezen houdt: ook nog een nieuw bibliotheekboek. M'n liefje, wat wil je nog meer. Marlieske is dol op lezen. Ze houdt haar boek, netjes in een krant gepakt, stevig vast. En ze glundert.

„Je hebt een prachtig verhaal uitgezocht, Marlies,” zei de juffrouw daarnet.

Treft ze dat even?! Je weet het toch maar nooit tevoren. En als de juffrouw het zo expres zegt! Noul Ze gaat er straks fijn gauw in beginnen. Lekker dicht bij de warme kachel. Gezellig.

Marlieske verheugt zich al bij voorbaat op de gouden uurtjes die de vrije middag haar zal brengen. Ze ziet er leuk uit, Marlies. Ze heeft haar zondagse jas aan. Een steenrode met capuchon. En die capuchon is gevoerd met een mooie, Schotse ruit. Marlieske vond het vanmorgen maar wat fijn dat ze 'm aan mocht hebben. Maar het moest wel. Haar daagse, de dikke, donkerblauwe jopper, was een beetje stuk. Niet erg, hoor. De rits zat alleen onderaan een eindje los. Maar dat staat net zo slordig. Zo kon ze er echt niet mee naar school. Moeder moest 'm eerst naaien. Moeder mopperde wel een beetje toen ze het zag.

„Waarom heb je het niet dadelijk tegen me gezegd dat je jopper kapot was?” vroeg ze. „Dan had ik 'm gisteravond meteen kunnen maken en had je 'm nu weer kunnen aantrekken.”

Maar het is gister na schooltijd onder 't spelen gebeurd. Ze deden rovertje. En Pieter van de overkant wou haar pakken. Maar hij kon haar lekkertjes nooit krijgen. Want zij liep! Noul Maar toen opeens keek ze even achterom en dus niet uit. En botste ze daar niet meteen, bats, tegen een keurige meneer op! 't Was vlak bij de bushalte. Hij stond daar rustig op de stadsbus te wachten. Kwaad dat ie werd. Nee, verschrikkelijk. En zij schrok zo, dat ze Pieter en hun spel even helemaal vergat en stokstijf bleef staan. Nu, toen had Pieter haar natuurlijk. En werd ze opgebracht. Ze kon het gewoon niet uitstaan. En zij maar rukken om weer los te komen. Tot de rits krak zei. Toen hield ze er wel mee op natuurlijk. Maar ze kon er gelukkig gewoon verder om

doorspelen. Nu, dat heeft ze gedaan. Ze is dol op rovertje. Totdat de lantaarns aanfloekten en ze beslist binnen moest komen. Dat moet ze altijd. Pier trouwens ook nog. En die is toch al tien. Maar als ze het niet doen, nou, dan zwaait er wat.

„Wij willen jullie niet in het donker alleen buiten hebben,” zeggen vader en moeder altijd.

Nou, zij vindt dat flauw, hoor. Pieter en Grieteke en Ansjé en nog een heleboel andere kinderen meer, mogen het wel. Maar als Pier en zij daarover beginnen, zeggen vader en moeder steevast: „Dat moeten die ouders weten. Wij willen het niet. En daarmee uit.”

Nou ja, vooruit maar. Niks aan te doen. En binnen is 't ook reuze gezellig als de lamp brandt. Maar ze heeft toen geen ogenblik meer aan die hele rits gedacht en haar jopper zo aan de kapstok gemikt. Niets meer aan te veranderen. En zij is daardoor nu dan toch maar lekkertjes in haar zondagse pronk naar school geweest. O, zo.

Maar daar is ze al bij haar huis.

„Daag. Tot maandag,” zingt ze.

„Joe-oe. Tot maandag,” roepen de schoolvriendinnen.

Marlieske kijkt hen lachend na en loopt ondertussen het tuinpaadje op. Maar dan is ze ook al bij de voordeur. En op hetzelfde ogenblik zijn de vriendinnen vergeten. Marlieske wil nu zo gauw mogelijk naar haar moeder toe. En daarom bukt ze zich voorover en duwt het klepje van de brievenbus in. Dan hurkt ze ervoor neer, zodat haar mond net voor de opening komt en roept vleierend, met haar liefste stemmetje: „Mam. Mammie. Mamsje. Doet u alstublieft even open?”

Maar er komt geen antwoord en de deur blijft dicht. Marlieske probeert het nog eens. „Mammie. Mamske. Ik ben het, Marlies.”

Maar er wordt niet opengedaan.

Marlieske kijkt opeens boos.

„Flauw, hoor,” moppert ze in zich zelf. „Moet ik weer helemaal door die vervelende steeg.”

Dat moeten ze allemaal. Herman en Corrie en Pier ook. Dat weet ze wel, die rakker. Maar zij probeert altijd eerst even of ze niet door de voordeur naar binnen kan komen. Elke keer opnieuw. Je kunt ten slotte nooit weten, zie je. Gewoon aanbellen durft ze niet. Daarom heeft ze dit maniertje uitgevonden. En vaak lukt het ermee. Dan is moeder juist in de buurt. Of ze komt net uit de kamer of de keuken. En dan maakt ze de deur bijna altijd even open voor haar jongste dochter. Ze bromt er meestal wel een beetje bij en zegt: „Je moet achterom gaan, Marlies. Net

als de anderen. Dat weet je wel." Maar ze doet het lekker toch. Dan lacht Marlieske ondeugend en denkt slim: Maar ik ben toch fijn alweer binnen. Dat zegt ze niet. Nee, hoor. Zo uitgeslapen is ze wel. Want dan . . . Nou, dan doet mammië het vast en zeker nooit weer.

Maar deze keer treft ze het niet. Ze klimt over het houten hekje dat het voortuintje van de steeg scheidt en loopt die in. Aan het eind daarvan is een poort. Marlieske wil 'm opendoen, maar dat krijgt ze niet gedaan. Dan begint ze eraan te wrikken.

Ba, wat zit dat ding weer akelig vast. Ze kan 'm gewoon niet los krijgen. Zal ze maar teruggaan en de brievenbus nog 's proberen? Nee, dat doet ze toch niet. Die deur zal haar niet de baas zijn.

Koppig zoekt ze op de grond een zo schoon mogelijk plekje voor haar boek. Daar legt ze het voorzichtig neer. Dan zet ze haar kleine, witte tanden stijf op elkaar en pakt de klink met bei haar stevige knuistjes vast. Een flinke ruk. De deur is open. Marlieske is op slag haar hele boosheid vergeten. Met een triomfantelijk gezicht pakt ze haar boek van de grond en stapt de achtertuin in. Ze vergeet prompt de poort te sluiten en draaft meteen door de bijkeuken naar binnen. Dit moet ze gauw aan moeder vertellen. Dat die deur zo verschrikkelijk vast zat en dat ze 'm toch alleen heeft losgekregen. En . . .

„Mammië, hoor 's," begint ze al in de bijkeuken.

Maar ook nu komt er geen antwoord.

2. Waar is moeder? . . .

Tot Marlieskes grote verbazing is het in de keuken helemaal stil. Moeder is er niet. Maar er staat ook geen enkele pan gezellig een beetje stoom te blazen. En ze . . . Ze ruikt ook niets. Nee, Marlieske ruikt ook niets. Wat raar is dat. Geen vis, waarbij ze al dadelijk een beetje lelijk gekeken zou hebben, omdat ze

daar beslist niet van houdt. Geen uien, waarbij ze stellig een teleurgesteld gezicht gezet zou hebben, omdat ze die echt niet lekker vindt. Maar ook geen erwtensoep, waar ze dol op is en die ze in de winter zaterdags juist dikwijls eten. Met een heerlijk dikke worst erin. Mmm. Het water loopt Marlieske alleen bij de gedachte eraan al om haar tanden.

En er hangt ook geen lekkere lucht van vlees braden, bedenkt ze dan. En vlees braden voor de zondag doet moeder altijd alvast op zaterdagmorgen. Behalve natuurlijk dat enkele keertje dat ze op biefstuk getrakteerd worden. Omdat er iets bijzonders is. Een jarige of zo.

Maar die is er nu niet. Nee. Marlieske kijkt met ogen die steeds groter worden van verbazing de keuken rond en begrijpt van alles niets.

Dan loopt ze plotseling vastbesloten de keuken uit, de gang door, naar de kamer. Misschien moet vader zo meteen vliegensvlug weg met de trein voor de een of andere vergadering. Dat gebeurt wel 's vaker. En dan eten ze voor 't gemak dikwijls brood tussen de middag en is moeder waarschijnlijk bezig voor de koffietafel te zorgen.

„Moeder,” begint ze alweer.

Maar ook in de kamer is geen mens. En alles is er even ongezellig stil. Alleen de klok tikt rustig als altijd de uren weg.

Nu begrijpt Marlieske er helemaal niets meer van. Dat gebeurt nooit, dat moeder er zo maar opeens niet is als zij uit school komt. Moeder moet natuurlijk wel 's een heel, heel enkel keertje weg. Maar dan zegt ze het altijd van tevoren. Nee, dit . . .

Marlieske legt haar boek op de keurig opgeruimde tafel en is er plotseling niet half zo blij meer mee. Zal ze haar mantel uittrekken? Of zal ze 'm maar aanhouden en weer naar buiten gaan? Tot vader en de anderen komen?

Ze vindt er niets aan, zo alleen in huis. Alles is zo afschuwelijk stil. En zo geheimzinnig. Echt een beetje griezelig. Net of het hun eigen huis niet meer is.

Nee, hoor, ze blijft hier niet. Voor geen goud. Ze gaat gauw weer naar buiten.

Marlieske draaft meteen naar de kamerdeur en trekt 'm van louter haast met zo'n harde klap dicht, dat ze er zelf van schrikt. En dan blijft ze plotseling muisstil staan.

Hoorde ze daar iets? Riep er iemand? Zou moeder toch? . . . En dan boven? Of is? . . . Maar . . . De ene gedachte na de andere tuimelt opeens door Marlieskes kleine bolletje. En haar hartje gaat van rikketikketik. Want . . .

Ze luistert intussen met zeven paar oren. En dan ineens begint haar hele toet te stralen. Want ze hoort haar moeders stem. En die roept: „Wie is daar? Ben jij het Marlies?”

„Joe-oe, mammie.” Marlieske schreeuwt het gewoon terug.

En dan weet ze van blijdschap niet hoe vlug ze boven moet komen. Ze rent zo hard de trap op, dat ze zowat over haar eigen benen struikelt en bijna de trap afduikelt.

Haar moeder hoort het en schrikt niet zo'n heel klein beetje.

„Voorzichtig toch, meisje,” roept ze bezorgd. „Niet zo wild.” Maar Marlieske hoort enkel dat haar moeders stem van de slaapkamer van pappie en mammie komt. Over de overloop holt ze ernaar toe.

„Moeder,” begint ze naar haar gewoonte al buiten de deur, „ik . . .”

Maar dan houdt ze plotseling op. Want . . . , ze is in de kamer en haar moeder, die haar vanmorgen nog zo vrolijk heeft nagewuifd toen ze naar school ging, haar moeder ligt in bed. Hoe kan dat nu toch zo opeens? . . .

Maar wat nog erger is: haar moeder heeft gehuild. Dat ziet die kleine Marlieske meteen. En haar warme hartje stroomt dadelijk vol medelijden. Ze slaat haar armen om haar moeders hals en geeft haar een heleboel kusjes. En intussen zegt ze, als praat ze tegen een klein kindje: „Heb je gehuild? Wat is er toch? Doet het zo zeer? Vertel het maar aan Marlieske, hoor.”

„Lieverd,” zegt haar moeder. En ze strijkt almaar met haar war-

me, zachte hand over Marlieskes donkere bolletje. En intussen komen er zowaar alweer tranen in haar ogen. Maar mevrouw Van Vliet wil dat niet. Ze probeert er doorheen te lachen. En dat lijkt zo grappig, dat Marlieske opeens begint te schateren. Maar dat is nu het rare: het volgende ogenblik huilt zij door haar lachen heen. O, o, wat doen ze het mal vanmorgen, die moeder en Marlies.

En dan is er opeens beneden in de gang gestommel en gepraat. „Vader en Corrie misschien,” zegt Marlieske bijdehand. „Even kijken, mamsie. 'k Ben zo terug.”

Ze staat al op de overloop, die vlugge Flip, en hangt gevaarlijk ver over de trapleuning.

Ja, hoor, het zijn vader en Corrie. Die komen wel vaker tegelijk

thuis van de ulo. Vader is daar leraar. En Corrie leerlinge. Van klas twee.

„Vader, Corrie,” roept Marlieske meteen. „Moeder is boven, hoor.” En heel zacht voor haar doen: „In bed.” Ze moeten maar niet zo schrikken als zij daarnet, vindt ze.

Maar vader lijkt er wel helemaal niet van te schrikken.

„Dat dacht ik wel,” zegt hij ijskoud. En dan neemt hij met drie treden tegelijk, nog even vlug als z'n oudste zoon van vijftien dat kan, de trap en staat even later bij moeders bed.

Corrie holt haar vader achterna. En als ruiken ze waar ze moeten zijn, het volgende moment staan Herman en Pier ook in de kring. En alleen Pier kijkt al even verbaasd als Marlieske het daareven deed. Maar de anderen . . . Wisten die ervan? Hadden vader en moeder een geheimpje met Herman en Corrie en mochten alleen Pier en zij het niet weten? De kleintjes? Poeh.

Marlieske kijkt opeens heel kwaad. Als dat zo is, nou, dan vindt ze het echt gemeen. Zij maar niks begrijpen en maar schrikken. En zo klein is ze heus niet meer. En Pier. Nou! Pier zit nota bene al in de vijfde.

„De dokter heeft je dus meteen maar in bed gestopt,” zegt haar vader intussen zo opgewekt, als ligt moeder daar voor haar plezier. „Nu, daar ben ik blij om. Dat is verstandig. Als je met zo'n pijnlijk been blijft rondsjouwen. Nee, dat is niks gedaan, moeder.”

„O, is het uw been!” zegt Marlieske nu. Ze begrijpt er plotseling alles van. Moeder heeft wel 's vaker met een zeer been moeten rusten.

Corrie buigt zich over haar moeder heen.

„Doet het erg pijn, mam?” vraagt ze medelijdend.

Herman, nog iets langer dan z'n heus niet kleine vader, heeft een stoel gepakt en is daar, z'n handen op de rugleuning, schrijlings op gaan zitten.

„Wat moet u eraan doen?” informeert hij dan. En hij zet daarbij een gezicht van: aan al die praatjes van: doet het zeer en zo,

hebben we niets. Dat been moet weer beter worden. Maar hoe? Pier, anders heus niet verlegen van aard, heeft een en ander maar een beetje bedremmeld staan aan te kijken. Nu zegt hij opeens, half verdrietig, half boos: „Nou, ik vind het bar ongezellig dat moeder in bed ligt. En dan ook nog hierboven. Als moeder nu nog beneden in de kamer lag!”

En moeder . . . Moeder huilt zowaar alweer.

„Dat wou ik zelf ook veel liever,” snikt ze. „Ik heb het dadelijk aan de dokter gevraagd. Of dat dan mocht. Maar de dokter zei: „Daar komt niets van in. Ik ken u. Dan wipt u toch elk moment uw bed weer uit. Want dan heeft die van uw kinderen u net even nodig. En dan die. En och, dat kunt u zelf toch best even pakken. 't Is maar een paar stappen. En daar hoeft u toch niet een ander om lastig te vallen. Nee, hoor, daar schieten we niets mee op. Dan duurt het eens zo lang eer u weer beter bent. En bovendien: het is niet zonder gevaar.””

Het is niet zonder gevaar. Daar zijn ze nu opeens toch allemaal even stil van. Zelfs vader. Die knikt alleen maar met een ernstig gezicht.

„En nu is er niet eens eten klaar,” gaat moeder intussen alweer verder. „Ik wilde het eerst nog klaarmaken, maar dat mocht beslist niet van de dokter. „Het is zaterdag, hoor. Dat redt zich wel,” zei hij. „Op zaterdagmiddag heeft iedereen vrij. Dat komt wel goed. En hoe eerder dat been rust krijgt, hoe eerder uw pijn verdwijnt en hoe gauwer u weer beter bent.””

Nu lacht vader weer.

„Of de dokter gelijk heeft,” vindt hij. „Dat noem ik nog 's verstandig gepraat.”

Moeder wordt opeens een beetje boos op vader. En dat is maar gelukkig, want nu hoeft ze ook niet meer te huilen. Daar is Marlieske zo blij om. Want als moeder schreit, moet zij het ook doen. Dat vindt ze zo erg.

„Jij hebt gemakkelijk praten,” moppert moeder. „Jij moest hier maar 's moeten liggen terwijl je niet eens ziek bent.”

Vader legt als een klein, verlegen jochie een vinger tegen z'n mond en kijkt dan naar Marlieske.

„Nu meent pappie het zo goed met mammie,” zegt hij pruilend.
„En nu wordt mammie ook nog kwaad op me. Wat moet ik nu toch beginnen.”

Maar vaders ogen blijven intussen lachen en dat ziet Marlieske best. Ze heeft een leuke vader, die altijd grapjes maakt.

„Nou, dan moet u maar koken,” vindt ze.

„Afgesproken,” zegt vader meteen. „Top. Ik benoem me zelf tot opperkok. Herman wordt kolensjouwer, waterdrager... uh... uh... , kortom: huisknecht.”

„Alsof ik dat al niet ben!” vindt Herman met z'n zware bromstem.

„Geen praatjes alstublieft, meneer,” zegt de opperkok streng.

„Als u mij in de rede valt, raak ik de kluts kwijt. En ik moet... uh... uh... , nog meer benoemingen bekend maken. Corrie wordt mijn uh... , laat 's kijken, ja, ik ben er, mijn hulp in de huishouding. Mijn rechterhand, zozegd. Pierewiet m'n boodschappenjongen. En Marlies?... ”

Marlieske kijkt haar vader met ogen die schitteren van de pret aan. Wat zal vader voor haar bedenken?

„Marlies wordt bellemeisje en manusje-van-alles,” beslist vader dan met een grote knipoog naar moeder.

En Marlieske... Marlieske weet helemaal niet wat een manusje-van-alles is en moet doen. Maar ze vindt het zo'n prachtig woord, dat ze van louter pret begint rond te dansen. En intussen juicht ze alweer: „Hiep, hoy. Ik word manusje-van-alles. Monusje van de maan.” En ze lacht daarbij zo aanstekelijk, dat de anderen allemaal als vanzelf meedoen. Tot moeder toe.

Vader Van Vliet kijkt het kringetje tevreden rond. Zo is het goed. Zo moet hij het hebben.

En dan opeens zegt hij met een grote bulderstem: „En nu een, twee, drie, roetske, boetske, allemaal naar beneden, jullie. En vlug een beetje. Anders veeg ik jullie met één grote haal de ka-

mer uit. Want nu moet de opperkok nog even een onderonsje met jullie moeder hebben.”

Herman en Corrie wuiven nog even naar moeder en verdwijnen dan lachend naar de overloop.

Maar Pier en Marlieske doen net of ze erg bang zijn. Ze zetten angstige gezichten en roepen met benauwde stemmetjes: „Niet vegē, meneer opperkok. Alstublieft niet vegē. We gaan al. We gaan al.”

3. Het lijkt wel feest

Die eerste dag loopt alles in huize Van Vliet op rolletjes. Iedereen zet z'n beste beentje voor. Want na het onderonsje met hun moeder heeft vader Van Vliet een onderonsje met z'n vier kinderen. En dan maakt hij geen grapjes. Nee, dan kijkt hij ernstig.

En hij zegt: „Natuurlijk is het voor ons geen van allen een pretje dat moeder boven op bed moet liggen. Moeder kan niet voor ons zorgen. Moeder kan het niet gezellig voor ons maken. En noem maar op. Maar jullie begrijpen allemaal: voor moeder zelf is het het aller-, allerergst. En als we daar nu maar aldoor aan proberen te denken, zal het werkelijk zo moeilijk niet zijn om de boel hier in huis zo goed mogelijk te laten marcheren.”

Als vader zover gekomen is, moet Marlieske, die heus even aandachtig naar haar pappie geluisterd heeft als de anderen, toch echt eventjes lachen. Die pap. De boel laten marcheren. Soldaten marcheren immers. Maar de boell! Dat is nu echt weer iets voor pappie om zo iets mals te zeggen, vindt ze. Maar ze gelooft dat ze toch wel begrijpt, wat hij bedoelt. Ze moeten met z'n allen proberen hier in huis alles gewoon te laten doorgaan. Net zoals het gebeurt als mam niet ziek is.

Haar vader gaat intussen vertrouwelijk verder: „Want weet je: ik wou zo graag proberen het zonder vreemde hulp te redden. Om moeder. We zouden misschien wel een gezinsverzorgster kunnen krijgen, maar daar ziet moeder zo tegenop. „Als we nu van tevoren wisten dat we dezelfde juffrouw van drie jaar geleden zouden krijgen,” zei moeder zopas, „dan vond ik het niet zo erg. Die was reuze aardig. En die kennen we. Maar het zou al een hele tref zijn als die net uitgerekend nu vrij was. En tegen een vreemde hulp zie ik zo verschrikkelijk op. Daar moet ik eerst altijd weer zo aan wennen.””

Ze zitten met z'n allen om de ronde tafel in de eethoek. Terwijl vader zo pas nog bij moeder boven was, heeft Corrie daar alvast het tafellaken over gelegd. Het plastic er netjes overheen.

„Nou, anders ik wel,” zegt ze nu. Ze lijkt het meest van allemaal op moeder en is eigenlijk maar een beetje verlegen van aard. „En dan moet je er zo eentje krijgen als ze laatst bij Ina Balhuizen hadden. Vreeslijk. Een baas was dat. Strenger dan de strengste schooljuffrouw, zei Ina.”

Pier valt haar dadelijk bij. Ina's broertje Geert is een vriendje van hem. Hij kan het dus ook weten. „Ja, nou, dat was een kwade. Een canaille, zei Geert. Nu, dat vond ik ook, hoor. Je mocht niks van d'r. Helemaal niks.”

Maar nu neemt Herman het voor de onbekende gezinsverzorgster op.

„Nou, als je ook op zo'n stelletje boeven als daar bij Balhuizen wordt losgelaten!” vindt hij. „Die Geert en die Tim en die Sjors en die Klaas. Nou, dat zijn me de lieverdjes wel, hoor. En dan nog al dat kleine grut dat nog niet naar school gaat erbij. Plus de zieke die verzorgd moet worden. En meneer die op tijd op z'n werk moet zijn. Ik geef het je te doen. Dan moet je wel streng zijn. Dat kan niet anders.”

Vader knikt goedkeurend. Je ziet het hem aan dat hij denkt: Asjeblijft. Wat krijg ik al een verstandige zoon.

„Jij hebt het begrepen, jongen,” zegt hij dan. „Maar wij hebben

een veel kleiner gezin. En," — dit met een lach naar Pier — „geen boefjes, hè, Pierewiet?"

Pier, die best weet dat hij de boel af en toe op z'n minst even erg versieren kan als z'n hartsvriend Geert met z'n broertjes, schudt met een onschuldig gezicht z'n hoofd.

„Nee, geen boefjes," beaamt hij effen. En dan, terwijl z'n ogen al bij voorbaat beginnen te twinkelen van de pret, hoe hij z'n best ook doet om ernstig te kijken en diepe rimpels in z'n voorhoofd te trekken: „Alleen Marlies . . ."

Marlieske begrijpt wat hij bedoelt en dat laat ze natuurlijk niet op zich zitten. Ze staat al naast 'm en begint 'm met haar kleine vuisten te bewerken! Nee maar, niet zuinig, hoor.

Vader wil tussenbeide komen. Maar Corrie is hem voor en trekt Marlieske al bij Pier vandaan.

„Domoor," fluistert ze in Marlieskes oor. „Hij zegt immers niets. Je moet niet zo happen."

„Nee. Maar hij bedoelt . . .," begint Marlieske verontwaardigd. Maar haar vader laat haar geen tijd om aan Corrie te vertellen wat Pier volgens haar bedoelt. Vader doet net of hij de boze blikken van Pier naar Marlies en de tong, die hij zover mogelijk naar haar uitsteekt, niet ziet. Al begrijpt hij deksels goed dat hij daarmee zeggen wil: „Flauwe meid, om me zo gemeen te slaan. Je kunt niet eens tegen een plagerijtje. Ba." Nee, vader weet dat het ene woord in de regel het andere uithaalt en zegt opgewekt, ook al om die twee van hun ruzietje af te leiden: „En nu gaan we 's even het een en ander met z'n allen afspreken, jongens. Ik heb zo gedacht: we eten brood uit het vuistje. En bij het middagmaal zetten we de pannen op de tafel." En heel ondeugend: „Moeder ziet het toch niet."

Waarop Pier zich ogenblikkelijk geroepen voelt z'n vinger waarschuwend onder Marlieskes neus te duwen en dreigend te zeggen: „Pas op als jij het verklikt, meisje."

Maar Marlieske komt niet in 't minst onder de indruk van het gewichtige gedoe van haar broertje.

„Poeh. Hoor hem. Alsof ik een klikspaan ben,” zegt ze alleen diep verontwaardigd. „Kijk maar naar je zelf, jô.”

Vader zegt niets. Hij lacht alleen maar een beetje om dat gebakkelei met woorden van z'n jongste twee spruiten. En hij kijkt naar de oudste twee met een gezicht van: hoor me die kleintjes nu toch 'r eens aan. Boven zo iets zijn jullie natuurlijk meters hoog verheven.

Maar dan gaat hij verder: „Dat spaart een heleboel tijd. We hebben dan veel kleiner vaat en . . .”

Pier, die, nu hij z'n zusje gewaarschuwd heeft, vindt dat hij zich over haar dus geen zorgen meer behoeft te maken, is het zo eens met dit voorstel van z'n vader, dat hij hem niet eens netjes kan laten uitspreken.

„Heul!” jubelt hij. „Net als bij 't kamperen. Jongens, 't wordt feest. We gaan kamperen. Midden in de winter. Heul!”

Vader lacht. Marlieskes vuistslagen zijn blijkbaar toch niet zo erg aangekomen als het wel leek. Pier lijkt ze in ieder geval helemaal vergeten te zijn.

„Best. Zo gaan we 't noemen,” zegt hij dan. „We gaan kamperen. Kamperen in ons eigen huis. Dat klinkt best aardig. Heeft iemand er iets op tegen?”

Hevig schuddende hoofden. Nee, hier heeft niemand iets op tegen. Ze hebben stuk voor stuk een hekel aan de afwas, waarbij ze moeder om de beurt moeten helpen. Dus, hoe minder vaat hoe liever.

„Afgesproken,” zegt de opperkok. „En verder . . . Ja, wat verder?” Hij doet z'n armen over elkaar, legt een vinger langs z'n neus en zet een zeer nadenkend gezicht. Wat voor werk is er nu toch nog meer in een gezin? Je moet eten. Dus eten klaarmaken. O ja, hij weet het. Je moet slapen, dus . . .

„Verder zorgt iedereen ervoor dat hij 's morgens dadelijk bij het opstaan z'n eigen bed netjes recht legt,” zegt hij.

Nu zet Marlieske een pruillip.

„Dat kan ik niet,” zegt ze op een kinderachtig toontje.

„Schaam je,” zegt haar grote broer bestraffend. „En stel je niet zo aan, Marlies. Zo’n groot meisje als jij moet niet doen alsof ze nog een baby is. En als je dat werkelijk niet kunt, wordt het de hoogste tijd dat je het leert.”

Vader zet een min of meer onthutst gezicht. Hij trekt z’n schouders een tikkeltje op en zegt dan gelaten: „Hier onderwijst men de jeugd. Ik kan me geloof ik wel stilhouden.”

Herman krijgt prompt een kleur.

„Nu ja, die meid ook,” moppert hij.

En dan brullen ze opeens allemaal van het lachen. Want Pier zegt met een uitgestreken gezicht: „Meid! Portret! Ruk in!” Hij doet de stem van z'n meester daarbij zo precies na, dat niemand hoeft te vragen: „Van wie heb je dat moois nu weer?” Ze begrijpen het allemaal zo.

„Tegen wie zei hij dat?” informeert Herman nieuwsgierig, zodra hij is uitgelachen. Hij heeft zelf ook bij deze onderwijzer in de klas gezeten en ook dergelijke dingen meegemaakt.

Pier, die niet op zo'n groot succes had durven rekenen, glundert. „O, tegen die meid van Hoevelaken,” vertelt hij dan stoer. „Je weet wel, die lange lijs. Nu, we vonden het allemaal maar wat goed. Ze kan zo opscheppen. En altijd maar kwebbelen. Onder de mooiste vaderlandse geschiedenisverhalen door nota bene.”

Pier kijkt nu zo verontwaardigd. Hij is zelf heus geen zoet jongetje op school. En hij krijgt z'n deel van de straf gerust wel. Maar dat geklets onder vaderlandse kan hij gewoon niet uitstaan. Meester mag dan soms een malle zijn en rare dingen zeggen, zo mooi vertellen als hij! Nou, dat kan, gelooft hij, niemand. En hij houdt toch al zo van geschiedenis.

Corrie, moedertje in de dop, heeft bij Hermans „preek” medelijden met haar zusje gekregen.

„Ik help je wel, hoor, Marlies,” belooft ze nu. „En jij kunt al een heleboel andere dingen, hè? Stof afnemen. En zwabberen.”

Marlieske knikt hevig.

„En stofzuigen,” zegt ze niet zonder trots.

„En vragen hoeveel boterhammen moeder blijft,” vult vader nu aan. „Marlies, ga dat nu meteen maar doen. Want jullie rammen natuurlijk net als ik allemaal van de honger.” En kwajongensachtig: „We gaan eerst wat bikken, lui. Corrie, kijk maar 's wat er nog in de trommel zit.” En terwijl hij Pier een stevige klap op z'n schouder geeft: „Want als er niet genoeg is, sturen we onze boodschappenjongen erop uit, hè, Pierewitus?”

Ja, die eerste dagen loopt alles gesmeerd. Vader steekt met z'n ijver en vrolijkheid iedereen aan. Marlieske en Pier vechten er bijna om wie moeders eten boven mag brengen. En ieder op z'n beurt komt gezellig een poosje bij moeder zitten babbelen om haar het een of ander te vertellen.

Moeder fleurt er helemaal van op en wil dan ook haar aandeel in de werkzaamheden hebben.

„Ziek ben ik niet. 't Is alleen dat vervelende been,” zegt ze. „En nu ik lig, heb ik daar ook meteen al veel minder pijn aan. Ik kan hier aardappelen schillen. En peren. O ja, peren. Jullie zijn zo dol op stooftjeetjes. Die kunnen we best 's eten. 't Is heel gemakkelijk koken. Ik zal Corrie wel vertellen hoe dat moet.”

Ze krijgen er allemaal plezier in. Pier wordt naar de groenteboer gestuurd om stooftperen te halen. Dikke roodkokers. Marlieske mag het bakje met aardappels naar boven dragen. Ze doet dat stapje voor stapje, heel voorzichtig, want het bakje is zwaar. Ze hebben allemaal een gezonde eetlust daar bij de familie Van Vliet. En als ze ermee valt! O weel!

Corrie draagt het emmertje met water. En het kleine, scherpe aardappelschilmesje.

Vader komt met de elektrische straalkachel aansjouwen. „Anders wordt moeder veel te koud,” vindt hij.

En Herman?! Herman brengt moeder de oude radio, die hij van opa Van Vliet gekregen heeft toen die een nieuwe kocht. Nu, dat mag moeder wel waarderen, want Herman is zo verknocht aan dat toestelletje. En hij beweert altijd dat hij niet leren kan zonder een muziekje. En nu . . . En hij doet het helemaal uit zich zelf, hoor. Moeder zou er hem nooit om gevraagd hebben. En vader heeft niet gezegd: „Toe jô. Ik breng de straalkachel. Als jij nu die radio 's bij moeder neerzette. We moeten het haar met elkaar maar zo gezellig mogelijk maken.” Nee, Herman heeft dit helemaal zelf bedacht.

Moeder vindt het geweldig. Ze wil er hem een zoen voor geven, maar daar krijgt ze de kans niet voor. Zoene! Daar doet Her-

man niet meer aan, sinds hij de baard in de keel heeft. Ben je? Dat is niets voor een flinke, stoere, Hollandse knaap. Dat is goed voor kleine kinderen, zoals Pier en Marlies. Maar dat hij daarom geen sikkepitje minder van z'n moeder houdt dan de anderen, dat zie je nu maar weer. Z'n dierbare radiol! En moeder krijgt 'm niet voor een dagje. Nee. „U houdt 'm hier maar net zolang tot u weer beter bent,” zegt hij royaal.

Al met al wordt het zo gezellig bij moeder boven, dat vader Van Vliet de kleintjes eigenlijk maar met moeite weer beneden krijgt tegen etenstijd.

En 's avonds! Nu, dan lijkt het wel feest. Want dan zegt moeder tegen Pier en Marlieske: „Als jullie je nu rustig uitkleedt en je flink wast en goed je tanden poetst, mogen jullie nog even bij me in bed komen. En dan lees ik jullie nog een poosje voor.”

Nu, dat is aan geen dovemansoren gezegd. Wel de helft gauwer dan op andere avonden zijn ze klaar. En goed ook. Want moeder kijkt hen na. Dat snap je.

En natuurlijk krijgen ze dan hun beloning. Ieder aan een kant, heel voorzichtig om moeders zere been, kruipen ze naast moeder onder de warme dekens. En dan gaat moeder voorlezen. Heb je het ooit zo knus en zo gezellig beleefd?

„Zo zou ik het wel iedere avond willen,” zegt Marlieske met een diepe zucht van genot als moeder ten slotte het boek sluit.

Moeder lacht. Ze heeft zelf ook van dit halfuurtje genoten. Maar ze moet Marlieske toch nog even plagen.

„Jij bent me ook een mooie, hoor, Marlies,” vindt ze. „Ik moet dat zere been dus nog maar een poosje houden.”

Maar Marlieske maakt geen grapje terug. Ze kruipt nog wat dichtter tegen haar moeder aan en zegt alleen: „Nee, natuurlijk niet, mam.” En dromerig er achteraan: „Maar 't was zo verschrikkelijk gezellig. Net feest.”

Moeder slaat haar arm om Marlieske heen en drukt haar even heel stijf tegen zich aan.

„Lieverd,” zegt ze dan. „Jij bent mammies allerliefste snoeze-

poes." En terwijl ze haar andere arm om Pier heen slaat: „En jij m'n allerliefste Pierewiet."

„O zo," zucht Pier tevreden. Wat kan het hem schelen dat hij al tien is. Hij zal het toch zeker zelf weten of hij nog 's even fijn bij z'n moeder wil zitten! Hij kruipt ook nog wel 's een heel enkel keertje bij z'n moeder op schoot, hoor. Dat vindt hij maar wat gezellig. En bovendien, geen van de jongens uit z'n klas ziet het immers.

4. Waar blijft Marlieske?

Ja, die eerste dag, nee, die eerste dagen loopt alles werkelijk prachtig bij de familie Van Vliet. Soms lijkt het wel of ze boven wonen. Zo gezellig en huiselijk is het daar dan. Marlieske is bij moeder op de kamer met haar poppen aan het spelen. Pier laat er z'n auto's over de vloer racen. Vader zit op het voeteneind van moeders bed rustig een beetje met moeder te babbelen en rookt onderwijl z'n pijpje. En moeder is intussen ijverig bezig de karweitjes uit de verstelmand, voor zover dat in bed gaat, weg te werken. Corrie komt met thee en koekjes. Natuurlijk op de voet gevolgd door Herman, die z'n deel van het lekkers be-slist niet wil missen. Al beweert hij altijd als ze havermoutpap eten, waarvan hij zo groot als hij is griezelt, dat hij daar echt niets van hebben moet, omdat hij aan de slanke lijn doet. Vanwege de sport. Ja, dan is het daarboven net zo genoeglijk als het ergens maar zijn kan.

Maar na een dag of wat is voor Marlieske het nieuwtje er alweer een beetje af. En dan! . . .

Op een middag zijn moeder en Corrie maar samen thuis.

Vader, die behalve aan de ulo ook nog tweemaal per week van vijf tot acht les aan een cursus geeft, is na de thee weggefietsd. Die zien ze niet weer voor kwart over acht, half negen.

Herman zit bij z'n vriend. Ze hebben morgen een zware repetitie van Engels en willen nu proberen die er samen zo goed mogelijk in te stampen. Vader en moeder weten ervan. Hij mag daar blijven eten ook en hoeft pas om tien uur binnen te zijn vanavond. Pier speelt met een paar buurjongens buiten.

En Marlieske is na schooltijd niet thuisgekomen. Tussen de middag heeft ze gezegd dat ze na vieren met Tannie Romein, een meisje uit haar klas, mee naar huis mocht komen. Tannie heeft een zusje gekregen. En nu mag zij het even zien.

Corrie zit beneden haar huiswerk te maken en let intussen op het eten.

't Is zo rustig in huis. Moeder heeft het leeslampje boven haar bed aangeknipt en een boek gepakt. Maar ze houdt het nog gesloten in haar handen en ligt zielstevreden voor zich uit te kijken. Ze is toch ook zo blij. Mevrouw Gerritsen, haar werkster, heeft vanmorgen alles 's een lekker beurtje gegeven. En aangeboden om de volgende week voor haar naar de zelfwasserij te gaan en daarna voor haar te strijken.

Ze heeft het met beide handen aangenomen. Het is zo'n zwaar pak van haar hart. Och, het eten en de dagelijkse beurtjes, dat regelt zich wel zo'n beetje voor een week of wat. Maar die was! En dat strijken! . . .

Ja, ze is heel erg blij en dankbaar. Maar ze schaamt zich tegelijkertijd ook een beetje. Want ze heeft zich nogal wat zorgen over die was gemaakt. En vergeten dat dat niet mocht. De Here zorgt immers voor haar. Altijd. In grote en in kleine dingen. Nu ook weer. Door mevrouw Gerritsen in het hart te geven haar dit aan te bieden. Ja, ze schaamt zich ook een beetje.

Corrie komt binnen met een dampend kopje koffie op een blaadje.

Haar moeder veert overeind.

„Och, lieverd,” zegt ze, „dat had je nu echt niet moeten doen. Je hebt het al zo druk.”

Corrie lacht. „Dat valt wel een beetje mee, hoor. En u ligt hier zo alleen. Ik dacht: Moeder zal er best zin in hebben.”

„Nou, dat heb ik zeker.” Moeder Van Vliet zit nu rechtop en roert al in het kopje. „Heerlijk. Ik ben dol op een kopje koffie. En vooral zo in 't schemeruur.”

Corrie lacht tevreden. Dat wist ze immers wel.

„Zal ik de gordijnen alvast maar sluiten?” vraagt ze dan.

Moeder kijkt naar buiten. Ze knikt. „Ja, goed. De lantaarns branden alweer, hè? Wat zijn de dagen toch kort in januari.” En dan: „Pier zal zo wel binnenkomen. Maar als hij er over vijf minuten nog niet is, roep je hem wel even, hè?”

„Ja, moeder.”

Corrie is alweer bij de deur. Ze heeft haar huiswerk nog lang niet af. En 't is nu nog zo lekker stil in huis. Daar moet ze nog even haar voordeel mee doen. Ze pakt de deurknop vast.

Maar dan zegt haar moeder: „Als Marlieske wat later komt dan anders, moet je maar niet op haar brommen, hoor, Cor.” En met een vertederd glimlachje: „Ze was er zo verrukt van dat ze die baby mocht zien, de schat. 't Valt ook niet mee, hoor, om de jongste te zijn en maar nooit 's een broertje of zusje te krijgen. Ik weet dat nog van me zelf vroeger.”

Corrie knikt maar. Ze begrijpt best wat moeder bedoelt. Het is enig als er in je eigen huis een kindje geboren wordt. Toen Marlieske kwam . . . Nou, zij weet dat nog zo goed. Vijf was ze toen. En 't leek wel alle dagen feest. Bloemen, taartjes, mooie kleertjes. Van alles kreeg moeder voor Marlies. En iedereen was blij. Maar Marlieske in haar snoezige, roze wieg, dat was toch het mooist van alles.

„We weten waar ze is,” gaat haar moeder intussen verder. „Misschien mag ze wel even bij Tannie in huis blijven spelen. En dan ziet ze waarschijnlijk niet dat de lantaarns aanfloepen.”

Corrie knikt alweer. „'t Komt in orde, hoor, moeder.” En een

beetje eigenwijs: „Tannie woont hier trouwens zeker tien minuten lopen vandaan. Daar moeten we ook rekening mee houden.”

„Je hebt gelijk, grote dochter.”

Corrie gaat naar beneden.

Moeder zoekt in haar boek naar de plaats waar ze vanmorgen is gebleven. Ze glimlacht stil voor zich heen. Zo'n gedwongen rustpartijtje heeft toch ook z'n goede zijden, denkt ze. Ze leest in deze dagen zoveel als anders nog in geen weken. Heerlijk is dat. Ze houdt er zo van.

Vijf minuten later hoort ze in de gang Piers stem. Gelukkig, die is alvast binnen. Nu Marlieske nog. Nu ja, die komt straks wel. Moeder Van Vliet glimlacht breed. Wat zal ze opgetogen zijn, dat kleine ding. En wat zal ze veel te vertellen hebben. Haar mondje staat zo meteen natuurlijk geen ogenblik stil. Maar nu gaat ze lezen. En zo verdiept raakt ze in haar verhaal, dat ze de tijd even totaal vergeet. Totdat Corrie opeens weer in de kamer staat.

„Moeder, Pier heeft de tafel gedekt en ik heb het eten klaar. We kunnen eigenlijk wel beginnen. Maar Marlieske is er nog niet.”

Mevrouw Van Vliet klapt, zonder te kijken hoever ze gekomen is, haar boek dicht en zit alweer rechtop. Ze is geschrokken. Ze heeft op het klokje gezien dat het al zes uur is. Waar mag Marlieske toch blijven?

„Maar kind, dat je me dat nu pas komt vertellen,” begint ze verwijtend tegen Corrie.

Maar dat neemt Corrie niet. Ze is een lieve meid, maar als ze vindt dat ze onrechtvaardig behandeld wordt, zet ze haar „stekels” ogenblikkelijk omhoog. Eerlijk gezegd: sommige van haar vriendinnetjes vinden dat ze eigenlijk maar een beetje gauw op haar teentjes is getrapt, de jongedame.

„U zei toch zelf zo pas: we weten waar ze is,” zegt ze verontwaardigd. „Ik dacht telkens: ze komt zo wel. En dat zal ook heus wel gebeuren. Ze is daar natuurlijk blijven spelen en heeft haar

tijd vergeten. U moet niet altijd zo gauw ongerust zijn moeder." Moeder Van Vliet voelt zich een beetje als een kind, dat netjes op haar nummer wordt gezet.

Eigenlijk heeft Corrie gelijk, denkt ze intussen. Marlieske heeft natuurlijk alleen maar haar tijd vergeten. Ze lacht alweer.

„Gelukkig dat ik zo'n verstandige, grote dochter heb, die nuchter weet na te denken en zich niet direct allerlei muizenissen in haar hoofd haalt, zoals die domme moeder van d'r," vindt ze.

„Laten we maar beginnen. De meeste mensen eten om een uur of zes. Daar bij Tannie zullen ze Marlieske nu wel naar huis sturen. Dan kan ze hier over tien minuten, hooguit een kwartier, zijn."

Corrie verdwijnt.

Pier brengt even later moeders bord boven.

Zodra hij weer weg is, vouwt moeder haar handen. Maar dan bidt ze toch niet eerst voor haar eten. Nee, ze zegt: „Trouwe Vader in de hemel, wilt U Marlieske alstublieft gauw veilig thuisbrengen?"

Want met dat Corrie daarnet is weggegaan, is haar ongerustheid voor Marlieske weer vliegensvlug teruggekomen. En hoe ze haar best er ook voor doet, ze kan die maar niet kwijt worden.

Dat vader en Herman nu ook juist allebei niet thuis zijn! Anders konden die een van tweeën haar mooi even tegemoet gaan op de fiets.

Met lange tanden begint moeder Van Vliet te eten. Het is sneu voor Corrie, die er zo haar best op heeft gedaan, maar ze heeft opeens helemaal geen trek in het lekkere maaltje. En het smaakt haar ook niet.

Ze luistert intussen al maar gespannen naar de geluiden van buiten en van beneden.

Komt daar iemand het tuinpad op? . . .

Hoort ze daar Marlieskes stem . . .

Muisstil leunt ze tegen de witte kussens. Ze houdt zelfs haar adem in.

Nee, ze heeft het zich zeker verbeeld. Er gaat tenminste nog aldoor niet een bel. En achterom komt Marlieske niet nu het al helemaal donker is. Dat durft ze niet half. Zij wil het trouwens ook niet hebben. Als het avond wordt, sluiten ze de poort af.

Moeder Van Vliet probeert haar bord leeg te krijgen. Dat die Corrie en Pier daar beneden nu maar zo rustig zitten te eten! Af en toe hoort ze hen zelfs lachen. Hoe kunnen ze het doen. En wat duurt het afschuwelijk lang eer er 's weer iemand bij haar boven komt. Ze krijgen toch ook een toetje! Niet dat ze daar zin in heeft, maar dan kan ze tenminste 's weer even een woord kwijt. Ze wil het niet, maar telkens opnieuw gaan haar ogen naar het klokje op het kastje naast haar bed. Twintig over zes is het intussen al. Nu zou Marlieske hier toch al best kunnen zijn als ze haar daar bij Romein om zes uur naar huis hebben gestuurd.

Zal ze Corrie roepen en zeggen . . .

Ze houdt het haast niet meer uit. Het kan immers ook best zijn dat Marlieske maar heel eventjes bij Tannie geweest is. Een nieuw kindje brengt zóveel extra werk en drukte mee. En in de regel een massa visite. In zulke gezinnen kunnen ze eigenlijk geen kindertjes te spelen hebben. Even de baby zien, misschien een stukje taart snoepen. Maar meer kun je toch eigenlijk niet van ze verwachten.

Dat ze dat niet eerder bedacht heeft. Maar waar is ze dan? . . . Het angstzweet staat plotseling in kleine pareltjes op moeder Van Vliets voorhoofd. En op haar wangen branden vuurrode plekjes van louter bezorgdheid en opwindning.

Weer gaan haar ogen naar het klokje. Vijf voor halfzeven. Zijn er eerlijk nog maar vijf minuten verstreken sedert ze er de vorige keer op keek? Kunnen vijf minuten zo eindeloos lang duren? Het is gewoon niet te geloven. Moeder Van Vliet zucht heel diep. En dan besluit ze om Corrie te roepen. 't Kan haar niet schelen als ze boos wordt of haar uitlacht. Ze houdt dit echt niet langer uit. Er moet iets gebeuren. Ze moeten wat doen.

Mocht ze zelf toch maar uit haar bed! Dan wist ze het wel.

Maar nog eer ze roepen kan, gaat beneden een deur. En even later komt Pier zingend, op z'n zeven gemakken, de trap op.

„Hier is uw toetje, mevrouw. Alstublieft.”

Met een deftige buiging zet hij lachend het bordje met chocoladevla bij z'n moeder neer.

Maar z'n moeder bedankt niet op een even plechtige toon, zoals hij verwacht heeft. Nee, z'n moeder zegt alleen gejaagd: „Zeg tegen Corrie dat ze dadelijk moet gaan kijken of ze bij Tannie thuis ook telefoon hebben. En als ze dat hebben, moet ze direct opbellen en vragen of ze daar ook weten waar Marlieske is.”

„Ja, moeder.” Pier zegt het heel gedwee en vliegt dan naar beneden. Hij heeft die rode kleurtjes op moeders wangen wel gezien. Moeder is ongerust over Marlies. En . . .

Hij brengt de boodschap van z'n moeder woordelijk over.

Corrie wil alweer beledigd doen. Zo'n gecommandeerd. Moeder had toch zeker wel kunnen vragen of ze het even wilde doen. Maar dan slaat de klok halfzeven. En de boze woorden, die al op het puntje van Corries tong klaarlagen, springen haastig terug. Halfzeven al. Dat is toch wel een beetje erg laat. Ze heeft onder het eten zo gezellig met Pier zitten praten. Als je 'm zo alleen bij je hebt, is 't best een leuk joch. Echt geestig soms. Maar ze heeft daardoor geen erg in de tijd gehad. Ze kan begrijpen dat moeder nu ongerust is.

Zonder een woord te zeggen pakt ze de telefoongids en zoekt gejaagd bij de R. Ah, daar is ze er. Romein. Er staan er wel vier van die naam.

Vlug gaan haar ogen langs de adressen. Jacob Marislaan, Bonairestraat, Kerkstraat, Oosterkade.

Nee, het adres van Tannies ouders staat er niet bij. Wat een sof. Of . . .

„Pier, Tannie Romein woont toch in de Jozef Israëlsstraat, hè?” vraagt ze dan toch nog voor alle zekerheid aan haar broertje, dat over haar schouder geleund, heeft geprobeerd mee te kijken.

Pier knikt hevig.

„Ja, vlak naast Jaap ten Broek. Maar daar hebben ze ook geen telefoon,” vertelt hij er maar meteen achteraan.

Corrie zucht. Strop nummer twee. Anders hadden ze daar kunnen bellen en vragen of Jaap even bij de burens wilde gaan kijken of Marlies daar misschien nog was. Pier komt zo dikwijls bij de familie Ten Broek.

„Corrie! Corrie!” klinkt dan moeders stem luid en ongeduldig van boven.

Corrie rent de kamer uit en de trap op. Ondertussen roept ze naar Pier: „Ga 's gauw even voor kijken of Marlieske er misschien al aankomt. Maar direct terug komen, hoor. Anders zitten we straks nog over twee in ongerustheid.”

„Joe-oe,” schreeuwt Pier terug, veel luider dan nodig is. Maar hij begint ook al angstkriebels te krijgen. Stel je voor dat er iets met Marlieske gebeurd is. Dat ze een ongeluk gekregen heeft en nu in 't ziekenhuis ligt! Of dat een rare man . . .

Hij is de deur al uit. Maar Corrie had werkelijk niet hoeven te zeggen dat hij gauw terug moest komen. Hij loopt zich zelf zo lekker bang te maken, dat hij alleen maar het tuinpaadje durft af te gaan. Daar kijkt hij snel de laan naar beide kanten af, roept een paar maal heel luid: „Marlieske!” en keert, als hij geen antwoord krijgt, vliegensvlug op z'n schreden terug. Zo'n held.

Corrie staat intussen al naast het bed van haar moeder.

„Kind, wat duurde dat verschrikkelijk lang. Heb je de gids nu doorgekeken of . . .”

Corrie knikt. Haar lange tenen heeft ze ingetrokken. Het is nu geen tijd om die uit te steken, zodat men erop kan trappen. Dat voelt ze wel.

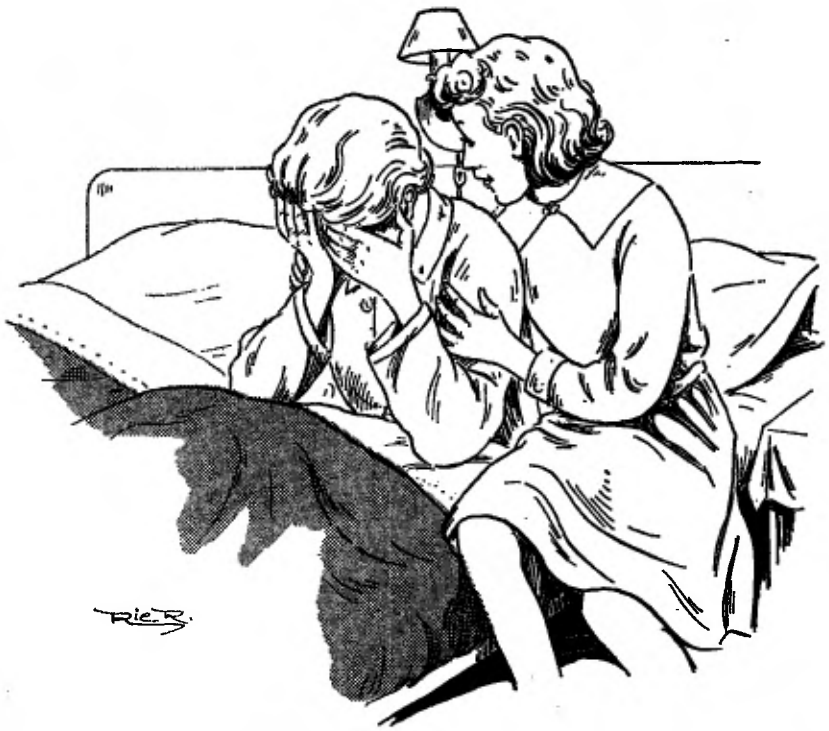
„Meteten. Maar ze hebben geen telefoon,” antwoordt ze enkel.

„Ook dat nog.” Moeder huilt opeens.

„Dat ik . . . hier nu . . . toch ook . . . zo machteloos lig,” snikt ze.

„Wie weet . . .”

Corrie kan het niet langer aanzien. Het huilen staat haar ook al

nader dan het lachen. Maar ze mag niet schreien. Ze moet flink zijn. Voor moeder. Vader rekent op haar. Moeder... En... Zij...

Ze gaat op de rand van moeders bed zitten en slaat een beetje onhandig haar armen om moeders schokkende schouders. Ze is niet gewend moeder te moeten troosten. Omgekeerd is het vaker nodig. Toen ze nog kleiner was. Nou!

„Moeder, toe, nu moet u niet huilen,” zegt ze hartelijk. En opeens heel rustig: „Weet u wat ik doe? Ik stuur Pier naar boven. Dan hebt u een beetje aanspraak. En intussen fiets ik als de hazewind naar de familie Romein.”

Moeder kijkt Corrie zo dankbaar aan.

„O kind, ja, ja. Asjeblijft!” zegt ze dan.

Corrie is al weg. En haar moeder kan haar niet meer vertellen

dat ze nog veel ongeruster is dan daarnet. Omdat ze opeens beseft heeft dat het al een paar nachten een beetje heeft gefroren. En dat ze de kleintjes over ijs en schaatsenrijden heeft horen praten. Echt ijs is er natuurlijk nog niet. Maar zulke hummels als Marlieske begripen dat niet. Of er nu een flink vries op het water ligt of een behoorlijk dikke ijslaag, wat voor verstand hebben zij daar nu van. Marlieske is soms zo'n baasje. En ze is zo graag haantje-de-voorst. En als nu een of ander waaghalzerig vriendinnetje of vriendje haar heeft meegetroond... Naar de vijver in het Zuiderpark bijvoorbeeld.

Moeder Van Vliet besterft het zowat van angst. Als deze spanning nog lang moet duren, dan . . . , dan . . . En opnieuw vouwt ze haar handen en zegt: „Here God, breng onze Marlieske toch alstublieft gauw veilig en wel thuis.”

5. Dat scheelde maar een heel klein beetje

Intussen heeft Marlieske die middag de grootste moeite om ervoor te zorgen dat haar naam niet in de rij van de schoolblijvers op het bord terechtkomt. Alles is toch al zo vreemd. Anders hebben ze nooit school op woensdagmiddag. Maar er trouwt vrijdagmiddag een vriendin van de juffrouw en daar wil ze natuurlijk graag bij zijn. En nu heeft ze gevraagd of ze dan voor dit ene keertje woensdag- in plaats van vrijdagmiddag school mocht houden. En dat mocht.

De juffrouw heeft het hun zelf allemaal precies verteld.

Nu, zij vonden het best. Dan hebben zij het alvast maar gehad en kunnen ze vrijdagmiddag lekker gaan spelen als de andere kinderen naar school moeten. O, zo.

Maar vreemd is het wel om nu hier te zitten. 't Is zo raar stil in

de school. Je hoort niet 's een deur open- of dichtgaan. Of voetstappen in de gang. En er komt niemand met het een of ander door de klassen. En in geen enkel lokaal wordt natuurlijk gezongen. Ja, het is allemaal wel echt anders dan anders.

En daarbij komt ze ook nog telkens opnieuw in de verleiding zich om te draaien en heel eventjes met Tannie over haar nieuwe zusje te praten. Tannie zit zo verleidelijk vlak achter haar.

Ze weet al een heleboel over het nieuwe kindje. Daar heeft Tannie wel voor gezorgd. Die wordt niet moe van het vertellen over hun kleine baby. En Marlieske niet van het luisteren naar al die mooie verhalen.

Dorientje heet het kindje. En ze heeft een grote pruik pikzwart haar. En een heel grappig, klein neusje. En vingertjes als garnalen en . . .

Ja, Tannie heeft haar al een massa over Dorientje verteld. Maar ze wil nog wel meer weten, nog een heleboel meer.

En ook iedere keer opnieuw heeft ze het gevoel dat ze nog 's weer moet zeggen hoe fijn ze het toch wel vindt dat ze Dorientje nu vanmiddag mag zien. Hoe een zin ze daar aan heeft. En . . .

Ze kan haar gedachten gewoon niet bij haar werk houden. Onder het rekenen zit ze op een ogenblik zo te dromen, dat er geen som op het papier komt en de juffrouw waarschuwt: „Marlieske van Vliet. De kabouters maken je sommen niet, hoor, meiske. Reken daar vooral niet op. Want dan zul je straks lelijk op je neus kijken. Als je nu zit te luieren, zul je ze na schooltijd moeten maken, jongedame.”

Na schooltijd. Natuurlijk. Maar dat mag niet gebeuren. Nee, beslist niet.

Marlieske is opeens helemaal wakker. En ze begint me daar met een vaartje aan die sommetjes te werken . . . Nee, maar.

Ze heeft ze ten slotte nog eerder af dan al de anderen. En dan kijkt ze met een stralend gezichtje naar de juffrouw.

Die knikt haar vriendelijk toe. Goed zo, Marlies, betekent dat.

Dat kon toch zeker ook niet dat zo'n beste rekenaarster zou moeten schoolblijven om haar sommen af te maken!

Want rekenen kan Marlies als de beste. Ze houdt ervan. En ze doet het netjes en secuur. Ze heeft er dan ook altijd een pracht van een cijfer voor op haar rapport.

Maar onder het lezen gaat het weer bijna mis. Ze kijkt wel in haar boek, maar ze leest niet mee. Haar gedachten zijn bij Dorientje.

En dan zegt de juffrouw opeens: „Ga jij maar 's verder, Marlieske.”

Marlieske wordt prompt rood tot achter haar oren. Want ze weet op geen stukken na waar het is.

Haastig, en schichtig tegelijk, kijkt ze naar Sonja, die naast haar zit. Als die nu vlug even haar vinger legt bij de plaats waar ze gebleven zijn. Dan . . .

Maar nee, natuurlijk, dat doet Sonja niet. Kun je net denken. Ze doet of ze niet ziet dat Marlieske naar haar boekje kijkt. En of ze niet begrijpt wat Marlieske van haar wil. Ze blijft onbewogen zitten waar ze zit, haar armen netjes over elkaar.

Marlieske wordt in stilte woedend op haar buurvrouw. Nooit zal Sonja haar 's een keertje helpen. En zij . . . Zij zegt haar altijd voor als ze iets niet weet. En dat gebeurt nogal eens. Want erg goed leren kan Sonja niet. Nu ja, dat kan zij niet helpen. Marlieske vindt dat zielig genoeg voor d'r en daarom . . . Maar als zij nu moet schoolblijven, omdat ze haar les niet weet en niet meer naar Dorientje kan, nou, dan doet zij het ook nooit meer. Nooit. Wat denkt ze wel? En dan krijgt ze haar ook nog wel eens, die vervelende meid. Daar kan ze van op aan. Altijd maar het heilig boontje spelen. En ondertussen . . . Moet je haar daar nu 's weer schijnheilig zien zitten met haar uitgestreken gezicht. Marlieske maakt zich hoe langer hoe kwader. En ze vergeet dat het toch eigenlijk niet eerlijk is dat ze zo doet en dit allemaal denkt. Want het mag dan helemaal niet aardig zijn van Sonja dat ze haar niet gauw stilletjes even wijst waar het is, als ze zelf goed

had opgelet, had ze Sonja's hulp niet nodig gehad. Dan was er niets aan de hand geweest.

Er is maar een ogenblik voor nodig geweest om dit allemaal te kunnen denken. En dan vraagt de juffrouw verbaasd, omdat Marlieske in alle talen zwijgt: „Maar hoe heb ik het nu toch met je, Marlies? Eerst zitten dromen boven je sommen. En nu je les niet weten?” En terwijl ze Marlieske recht in haar ogen kijkt: „Is er misschien iets, waardoor je je gedachten zo moeilijk bij je werk kunt houden vanmiddag?”

Dat moet haast wel, denkt ze. Ze is dit van Marlieske immers helemaal niet gewend. Niet dat ze nooit 's ondeugend is. O nee. Ze kan gerust wel meedoen. Maar ze is een beste leerlinge en haar werk is altijd in orde.

Marlieske knikt een beetje beschaamd.

Maar nog voordat ze kan zeggen wat er dan wel is, vertelt Sonja ongevraagd: „Marlieske mag om vier uur met Tannie mee om de baby te zien.”

„Zo-o,” zegt de juffrouw alleen. En als ze het al niet aan Sonja's stem had gehoord, dan zou ze het nu wel aan haar ogen zien hoe jaloers dat kleine ding hierom op Marlieske is.

Heeft ze daarom Marlieske voor dit ene keertje niet heel eventjes willen helpen? Want er ontgaat de juffrouw niets. Die lijkt wel ogen en oren van voren en van achteren en aan alle kanten te hebben. En ze heeft ook best gezien dat Marlieske om hulp vragend naar Sonja keek daarnet.

En opeens krijgt ze medelijden met hen allebei. Met Marlieske, omdat ze nog niet vergeten is dat ze zelf ook een klein meisje geweest is. En heel goed begrijpt hoe Marlieske nu in angst zit en doodsbenauwd is dat ze zal moeten schoolblijven en niet met Tannie mee zal kunnen.

Maar toch nog meer met dat jaloerse Sonjaatje, van wie de klassegenuootjes eigenlijk geen van allen houden. En die daarom zo dikwijls alleen aan de kant staat en nooit 's door iemand wordt meegevraagd, zoals Marlieske nu weer. Ze heeft haar laatst

expres naast Marlieske gezet, omdat die nog al een gezellig allemansvrind is. In de hoop dat die haar daarom wat in de kring zou halen. En ze gelooft ook beslist dat Marlies dat wel doet. Maar dan moet Sonja er toch ook 's iets tegenoverstellen. Het kan niet altijd van een kant komen. En al mogen de kinderen elkaar dan eigenlijk niet voorzeggen of de les stiekem aanwijzen, ze had toch heel wat liever gezien dat Sonja dat gedaan had dan dit.

Hoopt ze in haar kleine, boze hartje dat Marlieske nu straf krijgt? Dat zij haar zal laten schoolblijven en dat ze daardoor dan lekkertjes niet met Tannie mee kan? . . . Dat zou toch al te erg zijn. Maar ze weet het niet. Ze weet het niet. Gerust erop is ze niet. In ieder geval, dan zal ze lelijk op haar neus kijken, want Marlieske gáát vanmiddag dat kleine kindje zien. Voor zover het aan háár ligt tenminste. O, zo.

Ze begint opeens te lachen.

„Komt het echt daardoor, Marlies?” vraagt ze vriendelijk. De juffrouw is nog heel jong. En heel blond. Marlieske is dol op haar.

Marlieske knikt hevig. Ze is er zo verbaasd over dat de juffrouw niet op haar bromt en gewoon aardig tegen haar praat, dat ze even niet weet wat ze zeggen moet. En dat gebeurt haar niet vaak.

Maar ze hoeft ook niets te zeggen. Want de juffrouw gaat alweer verder: „Nu, dan kan ik het best begrijpen, hoor, meisje. Zo'n baby is zo snoezig, hè? Je moet er natuurlijk al maar aan denken.”

Marlieske blijft maar knikken. Haar boosheid is weer even snel verdwenen als ze daarnet is opgekomen nu ze begrijpt dat de juffrouw haar geen straf zal geven. En haar ogen stralen.

„Maar nu moet je toch nog even echt je best gaan doen om heel goed op te letten, hoor Marlies,” vindt de juffrouw. „En je zult het zien: dan is het net of de tijd ook nog veel vlugger gaat. En dan sta je naast Dorientjes wieg eer je het weet.”

6. Dorientje

En zo gebeurt het dat Marlieske die middag toch om vier uur met Tannie kan meegaan.

Stijf gearmd lopen ze op het trottoir, de jongedames. En maar praten, jongens. Honderd uit.

En dan, eindelijk, staat Marlieske naast de mooie, roze wieg. In haar zondagse jas. Natuurlijk. Voor zo'n groot feest trek je toch zeker je mooiste spullen aan!

Ze staat op haar tenen, muisstil. Bijna eerbiedig. Haar handjes in de Noorse wantjes op haar rug.

De zuster heeft het lakentje en de dekentjes een beetje teruggeslagen en nu kan ze Dorientje heel goed zien. Ze buigt zich voorzichtig over haar heen en staat dan sprakeloos van verrukking, haar mond op een kiertje, naar het kleine mensje te kijken. „Vind je haar niet lief?” vraagt de zuster.

Oei, wat praat die zuster verschrikkelijk luid. Ze kan Dorientje wel wakker maken.

Ssst, toch, wil Marlieske zeggen. Maar dat durft ze niet. En daarom fluistert ze, haar ogen niet van het kindje af: „Schattig. Ik wou dat ze mijn zusje was.” En dan: „Wat een snoezig klein mondje heeft ze. En zo'n leuk klein neusje. En wat een massa haar, hè?”

Dorientje maakt plotseling een geluidje.

Daar schrikt me die Marlies dan toch van. Hebben ze haar nu toch . . . Een beetje bang kijkt ze naar de zuster.

Maar die lacht geruststellend naar haar.

„'t Geeft niets, hoor,” zegt ze. „Zulke geluidjes maakt ze zo dikwijls. Dat doen alle baby's. Jij vroeger ook. Eerlijk. Vraag maar aan je moeder.”

Marlieske lacht.

Die zuster is een leukerd, denkt ze. Dat zij vroeger ook zo klein geweest is als Dorientje nu is. Dat kan ze zich gewoon niet voorstellen.

„Ze moet trouwens toch zo meteen wakker worden, dat kleine slaapkopje, hè, Tannie?” zegt de zuster intussen alweer.

Tannie, aan de andere kant van de wieg, knikt trots. Zij weet immers alles van Dorientje. Ze buigt zich ook over haar zusje heen en aait dan even heel voorzichtig met een vinger over haar zachte wangetje.

Marlieske kijkt alweer een beetje angstig naar de zuster. Mag Tannie dat nu zo maar doen?

Maar de zuster ziet het lachend aan en zegt niets.

En dan begint Tannie zowaar nog zo maar tegen Dorientje te praten ook.

„Straks krijg je weer drinkjes, hè, snoezepoesje? En een schone broek. En . . .”

Ze babbelt maar door. Hoe durft ze?! Mag dit nu werkelijk allemaal zo maar? . . .

Marlieske staat het bijna ademloos aan te zien en aan te horen. En dan opeens! Nee, maar. Dan begint dat kleine hoopje mens me daar zich toch uit te rekken! Dat ze dat zo maar kan!

En het volgende ogenblik is Marlieske nog meer verrukt. Want dan doet de jongedame haar oogjes open. Mooie, diepblauwe oogjes.

„O, wat lief,” zucht Marlieske. „O, wat verschrikkelijk lief.”

Tannie vindt het prachtig dat Marlieske zo weg is van haar kleine zusje. En opeens zegt ze tegen de zuster: „Zuster, mag Marlieske Dorientje straks eventjes vasthouden? Heel eventjes maar? Ze zal heus erg voorzichtig met haar zijn, hè, Marlies?”

Marlieske kan alleen maar stom knikken. Dorientje vasthouden! Als dat nu ook nog mag. Dan! . . .

De zuster kijkt naar de moeder van Tannie en Dorientje, die vanuit haar bed alles glimlachend heeft aangezien. Ze vindt

het zo fijn dat Tannie dit vraagt. Tannie kan nooit zo heel best iets missen. Ze heeft alles in de regel graag voor zich alleen. En haar zusje . . .

„Het mag, hoor,” zegt ze. Straks. Als ik haar gevoed heb en u haar een lekker-schone broek hebt gegeven. Dan is ze tevreden, de jongedame. Als u haar nu aan Marlieske geeft, begint ze misschien te huilen van de honger. En dat zou helemaal niet leuk voor Marlieske zijn, hè Marlies?”

Het is of Dorientje hoort wat haar moeder zegt. Want ze begint me daar opeens een keel op te zetten. Nee, ze brult gewoon. Dat zo'n klein mensje zo'n lawaai kan maken!

„Ol” zegt Marlieske met grote, verschrikte ogen. „Die kleine pop.”

Maar Tannie lacht wijs.

„Zo vertelt Dorientje dat ze honger heeft, hè, mam?” zegt ze dan. „Ze kan toch zeker niet praten.”

„Zo is 't precies, hoor, Tan,” beaamt haar moeder. „Geef u me die schreeuwlelijk maar gauw hier, zuster. Haar moeder heeft wel weer wat voor d'r gelukkig.”

„Schreeuwlelijk,” herhaalt Marlieske verontwaardigd. „Zo'n kleine, lieve schat.”

En dan lachen ze allemaal. Marlieske doet mee. Ze weet immers best dat mevrouw Romein er niets van meent. Dat ze dol is op die kleine Dorien.

De zuster haalt Dorientje intussen al voorzichtig uit de wieg en brengt haar bij haar moeder in het grote bed.

„Zo, en nu jullie hup, twee, drie naar beneden, jongedames. Anders drinkt Dorientje niet.” En lachend: „Ze kan niet tegen zoveel bekijks, snap je?”

Ze slaat om elk van de meisjes een arm heen en loopt zo met hen naar de deur. Maar daar draait ze zich nog 's om naar Tannies moeder en zegt met een knipoogje: „Wat denkt u, mevrouw, zou er nog een stukje van die slagroomtaart voor deze ondeugende meisjes op over kunnen schieten?”

„Mmm. Slagroomtaart. Heerlijk!” Marlieske heeft het al gezegd eer ze erbij gedacht heeft. Nu schaamt ze zich en krijgt een kleur als een bellefleur. Wat zullen mevrouw Romein en de zuster wel van haar denken. En als moeder dit gehoord had . . . Nou! Maar mevrouw Romein en de zuster lachen. Die hebben allebei schik in haar.

En mevrouw Romein zegt: „Geef ze maar een lekker stukje, zuster. En een glaasje kersen erbij.”

„Hiep, hoi!” Nu doet Tannie een sprong in de lucht.

7. En toen . . . !

Het is een heel dankbare Marlieske die een halfuurtje later met een stralend snuitje Tannies moeder en de zuster om beurten bedankt voor . . . , nou ja, voor alles. Deze middag vergeet ze nooit weer. Van z'n levensdagen niet.

Ze hebben gesmuld van de kersen en de taart. Verrukkelijk. Maar het aller-, allerfijnste was toch dat ze Dorientje op haar schoot mocht hebben. Dat! . . . Nou! . . .

En nu gaat ze gauw naar huis om alles aan moeder te vertellen. En vanavond . . . Vanavond gaat ze om een kindje bidden. Beslist. Vragen of de Here er hun ook nog 's eentje wil geven. Dat kan toch best.

„Mag ik Marlieske nog even een eindje wegbrengen, mam?” vraagt Tannie intussen.

„Halverwegen,” vindt die. „Tot aan de hoek van de Breitnerstraat, weet je wel? Of de zuster moest nog iets voor je te doen hebben,” bedenkt ze dan en kijkt de zuster aan.

Die trekt al diepe denkrimpels in haar brede voorhoofd.

„Ik meende dat er nog iets was,” zegt ze nadenkend. „Maar . . .” En dan licht haar gezicht opeens op.

„O ja, ik weet het weer. Het pannetje, waarin mevrouw Baars die soep voor u heeft laten brengen, moet nog terug,” zegt ze. En tegen Tannie en Marlieske: „’t Is hier vijf minuten lopen vandaan. Misschien kunnen jullie het nog wel even samen doen.” „Ja, Marlies?” vraagt Tannie meteen. „Gerust,” antwoordt Marlieske.

Het pannetje wordt netjes ingepakt. En Tannie krijgt de boodschap mee dat ze toch vooral heel hartelijk moet bedanken voor die lekkere soep en moet zeggen dat moeder ze verrukkelijk vond en ervan gesmuld heeft. En dat ze natuurlijk ook de hartelijke groeten moet doen.

„Ja, ja,” zegt Tannie.

Ze luistert maar half. Ze kent dit liedje immers wel. Ze heeft het de laatste dagen al vaker gezongen. Haar moeder wordt me

daar maar niet even verwend door haar familie en vrienden. Nu, zij vindt het maar wát best. De jongens en zij mogen vaak genoeg 's even meeproeven en meesnoepen.

De lantaarns branden al als ze buiten komen. Marlieske ziet het met een kleine schrik. Maar dan denkt ze: moeder weet dat ik met Tannie mee mocht vanmiddag. Mam zal het heus niet erg vinden als ik een klein beetje later thuiskom.

En zo stappen ze samen naar mevrouw Baars.

Mevrouw Baars woont in een mooie, nieuwe flat. Ze doet hen zelf open. Ze is een al wat oudere dame met prachtig grijs haar en een lief, wat rood gezicht.

„Dag, mevrouw Baars,” begint Tannie flink. „De hartelijke groeten van moeder en hier is uw pannetje terug. Moeder . . .”

Marlieske kijkt haar bewonderend aan. Die Tan kan goed boodschappen overbrengen, hoor. Nou!

Tannie heeft intussen haar hele lesje opgezegd.

Mevrouw Baars in haar mooie, paarse japon heeft haar glimlachend aangehoord.

Nu legt ze een hand op Tannies hoofd en zegt vriendelijk: „'t Is al lang in orde, hoor, kind. Ik ben blij dat het je moeder lekker gesmaakt heeft.” En schalks: „Dat was ook de bedoeling, hè?” Tannie lacht.

„En 't gaat goed, hè, met je moeder en met jullie nieuwe kindje,” zegt mevrouw Baars dan.

Nu knikken Tannie en Marlieske om 't hardst. Marlieske weet dit immers nu net zo goed als Tannie.

„Ja, mevrouw. Heel best.”

Mevrouw Baars kijkt van de een naar de ander.

„Heerlijk is dat, kinderen,” vindt ze dan. „Heerlijk.” En tegen Marlieske: „Jij bent zeker een vriendinnetje van Tan.”

„Ja, mevrouw. Marlieske van Vliet.” Marlieske stelt zich netjes voor. O zo. Ze weet wel hoe het hoort. Wat dacht je dan!

Mevrouw Baars heeft schik in d'r.

Maar dan slaat binnen ergens een klok. En op hetzelfde ogen-

blik trekt ze hen allebei de hal door, mee naar een grote, heel gezellige kamer.

„Gauw, jullie jasjes uit,” zegt ze. „Geef maar hier. De televisie-uitzending begint direct. En 't is voor kinderen. Treffen jullie dat even!”

Televisie. Het lijkt wel een toverwoord.

Marlieske is op slag vergeten dat ze thuis moet komen als de lantaarns branden. En ze denkt er geen ogenblik aan dat haar moeder ziek is en zo ongerust zal worden als ze nu niet dadelijk naar huis gaat. Zij mag naar de televisie kijken. Dat is het enige waar ze nu nog aan denken kan. Dat is er nu enkel nog. Met deze enige kamer. En die lieve, oude mevrouw. En Tannie, die fluistert als mevrouw Baars hun manteltjes naar de hal brengt: „Wat een schat, hè?” Iets wat Marlieske, door veel en hevig hoofdknikken, van heler harte beaamt.

En dan zit ze al voordat ze er erg in heeft, naast Tannie op een prachtige bank en kijkt haar ogen uit. Want daar, op het televisiescherm, is me wat moois te zien. Nee, maar. Hoe bestaat het.

Het uurtje is omgevlogen. Marlieske moet even tot zich zelf komen als het laatste beeld verdwenen is en mevrouw Baars het toestel afzet. Het is of ze uit een andere wereld terugkomt. Ze heeft nog nooit eerder naar de televisie gekeken. Wat zal moeder ervan ophoren als ze haar vertelt dat ze . . .

Als Marlieske zo ver gekomen is met haar gedachten, stokken ze plotseling. Moeder . . . Die . . . De klok wijst al zes uur. Hoe . . . Marlieskes ogen worden groot van schrik. En zonder dat ze het beseft, legt ze haar hand op haar mond. Ooh!! Ze gaat direct staan.

„Ik moet naar huis. Dadelijk,” zegt ze zacht tegen Tannie.

Maar Tannie duwt haar vlug op de bank terug.

„Dat kan niet,” fluistert ze. „Je moet even wachten tot mevrouw Baars terugkomt.”

Marlieske zit op het uiterste puntje van de bank, klaar om, zodra

ze er de kans voor krijgt, dadelijk weer op te springen. Met bange ogen kijkt ze om zich heen. Is mevrouw Baars weggegaan? Daar heeft ze niets van gemerkt. Maar waar is ze dan? Laat ze toch alsjeblieft direct terugkomen. Want zij . . .

„M'n moeder wordt dood-ongerust,” begint ze opnieuw tegen Tannie. „Ik moet . . .”

Maar Tannie schudt met een boos gezicht haar hoofd en fluistert, een vinger op haar mond: „Ssst. Mevrouw komt eraan.”

Het volgende ogenblik staat mevrouw Baars werkelijk alweer in de kamer.

„k Heb gauw een beetje melk opgezet,” vertelt ze. „Jullie hebben hier zo'n tijd op een droogje gezeten. Niets gezellig. Ik ga een lekker kopje chocola voor jullie klaarmaken. Of houden jullie daar niet van?”

„Mmm. Ikke wel,” zegt Tannie direct.

En Marlieske knikt. „Heerlijk, mevrouw.” Maar ze zegt het met een heel benepen stemmetje en een gezicht! . . .

Ze durft niet te zeggen dat ze dadelijk naar huis moet. Maar ze zit . . . Ze zit gewoon op spelden.

Mevrouw Baars heeft er geen erg in. Ze loopt bedrijvig heen en weer. Ze zet drie mooie kopjes op een blaadje, pakt een cacao-busje uit de kast. Suiker. Melk.

En dan wordt het helemaal feest, want de meisjes mogen hun chocola zelf aanroeren.

„En snoep er gerust ook maar even van, hoor,” lacht mevrouw Baars. „Ik heb er expres wat veel cacao en suiker ingedaan. Toen ik zo oud was als jullie deed ik het ook zo graag, zie je.” En met een heel ondeugende twinkeling in haar bruine ogen: „Trouwens, nu houd ik er nog veel van, hoor. Kijk maar.”

Ze neemt meteen een klein hapje van het chocoladepapje.

Tannie heeft er de grootste pret om. Nu durft zij ook wel. Het lepletje gaat al naar haar mond.

„Mmm,” geniet ze met schitterende ogen. „Vooruit, Marlies, nu jij. Het mag immers van mevrouw.”

Marlieske moet wel meedoen. Maar het gaat niet van harte. O, wat zal moeder toch verschrikkelijk ongerust over haar zijn. Mevrouw Baars babbelt ondertussen al maar gezellig tegen hen. Tannie praat terug. Maar Marlieske kan gewoon geen woord over haar lippen krijgen.

Als mevrouw Baars even naar de hal loopt, omdat ze meende dat er gebeld werd, geeft Tannie haar gauw een harde por. En zacht, maar daarom niet minder kwaad, sist ze: „Zeg toch ook 's wat, saaie Trien. Wat zal mevrouw Baars wel van je denken. Ze is net zo aardig tegen ons. En nu doe jij zo gek. Zo doe je anders ook niet.” En op een heel eigenwijs toontje: „'t Is erg onbeleefd, hoor.”

Marlieske kan wel huilen. Ze weet dat Tannie gelijk heeft. Maar moeder . . . En zij . . .

„Ik moet naar huis,” begint ze weer. „M'n moeder . . .”

Tannie trekt een tikkeltje onverschillig haar schouders op.

„Doe toch niet zo verschrikkelijk kinderachtig, meid,” zegt ze dan minachtend. „En wees toch niet zo bespottelijk bang. Ik kom toch zeker net zo goed als jij veel te laat thuis. Maar als ik straks vertel hoe het komt, begrijpen ze het best. En jouw moeder ook.”

„Maar mijn moeder is ziek.” Marlieske heeft een gevoel alsof ze zich moet verdedigen.

„Poeh,” zegt Tannie, met nog meer minachting. „De mijne toch zeker ook een beetje. En bovendien moet Dorientje telkens heel precies op tijd gevoed en geholpen worden. En de zuster heeft het verschrikkelijk druk. En . . .”

Mevrouw Baars komt weer binnen, een grappig klein steelpannetje met kokende melk in haar hand.

„Wat heb ik jullie lang alleen gelaten, hè?” zegt ze. „Maar ik liep even door naar de keuken om naar de melk te kijken. En toen kookte ze bijna en durfde ik er niet meer bij vandaan te gaan.”

Tannie lacht alweer.

„Als u erbij weggelopen was, zou ze vast zijn overgekookt. Dat gebeurt bijna altijd,” zegt ze wijs.

Mevrouw Baars giet intussen, al maar roerend, de melk in de kopjes.

Ze glimlacht.

„Jij moet er zeker wel 's voor je moeder op passen,” veronderstelt ze.

Tannie knikt.

„O ja, hoor. Vaak genoeg.”

„Dat dacht ik wel,” zegt mevrouw Baars. „En jij, Marlieske, help jij je moeder ook al met allerlei van die kleine werkjes?”

„Soms, mevrouw,” antwoordt Marlieske. „Niet zo vaak.”

„Zij heeft een grote zus. Die is al dertien,” vertelt Tannie nu.

„Hè, Marlies?”

Marlieske knikt alleen maar. Dat mevrouw de melk nu ook nog zo kokend heet heeft gemaakt! Ze kan de chocola zo nog in geen tijden opdrinken.

Mevrouw Baars vraagt of ze nog meer broertjes en zusjes heeft. En dan moet Marlieske wel vertellen. Maar 't gaat niet half zo vlot als anders. En ze ziet het wel aan Tannies gezicht: die vindt het helemaal niet leuk. En dat kan ze ook wel begrijpen. Tannie heeft haar vanmiddag meegenomen naar huis en naar Dorientje. Aan Tannie heeft ze het te danken dat ze nu een televisieuitzending heeft gezien. Bij alle angst, die ze al heeft, komt plotseling een nieuwe. Als Tannie maar niet voorgoed kwaad op haar blijft. Dat zou ze gewoon verschrikkelijk vinden. Maar moeder... Moeder is altijd al zo gauw ongerust en...

Mevrouw Baars komt met een schaalje vol Zaanse koeken aandragen. Ze is toch wel heel erg aardig voor hen, hoor. Als ze nu maar wist dat moeder niet ongerust was, dan... O, dan zou ze het hier enig vinden.

Mevrouw Baars heeft even aan haar chocola genipt en het kopje daarna gauw weer neergezet.

„'t Is mij nog een beetje te warm,” lacht ze.

Nu proberen Tannie en Marlieske het ook.

Marlieske met de moed der wanhoop. Ze kan zo slecht heet drinken. Maar dat kopje moet zo gauw mogelijk leeg. Want anders komt ze nog later thuis. Maar nog maar amper heeft ze haar lippen aan het kopje of ze weet niet hoe vlug ze het weer op het tafeltje zal zetten. Daar heeft ze toch bijna haar tong gebrand. De mooie klok op de schoorsteenmantel slaat halfzeven. En op hetzelfde ogenblik ontdekt Marlieske een telefoon.

Een telefoon!

Marlieske trilt opeens van opwinding. Zou ze durven vragen of ze even naar huis mag bellen? Of zou mevrouw Baars dat erg brutaal van haar vinden?

Ze denkt er niet langer over na. Als ze dat vindt, kan ze er ook niets aan doen. Het gaat om moeder.

„Mevrouw,” begint ze. En dan durft ze toch opeens niet meer en houdt weer op.

„Ja, kindje, zeg het maar,” moedigt mevrouw Baars haar dan vriendelijk aan.

„Zou ik . . . Mag ik . . .,” begint Marlieske nu opnieuw. En ze hakkelt, dat anders altijd zo bijdehante kleine ding.

Maar dan opeens gaat het beter en flink zegt ze: „Mijn moeder is ziek. En ik ben na schooltijd nog helemaal niet thuis geweest. M'n moeder wist wel dat ik met Tannie zou meegaan, maar niet dat ik zo laat zou thuiskomen. Ik ben zo bang dat moeder zich ongerust maakt. En nu zie ik daar een telefoon. Mag ik wel even naar huis opbellen?”

„Maar natuurlijk, meisje,” zegt mevrouw Baars direct. En een beetje spijtig: „Had het maar eerder gevraagd.”

Marlieske, dolblij opeens, omdat moeder nu dadelijk zal weten waar ze zit, loopt al naar het toestel.

„Ik zag het niet eerder,” vertelt ze intussen. „En ik heb er ook niet aan gedacht.” En dan, plotseling heel verlegen, omdat ze aan iets anders ook niet eerder gedacht heeft: „Maar ik heb geen geld bij me. Mag ik het morgen dan . . .”

Maar mevrouw Baars laat haar niet eens uitspreken.

„Ben je nu helemaal,” zegt ze verontwaardigd. „Daar praten we niet eens over. Maar hoe zit het: weet je jullie nummer uit je hoofd en kun je het zelf draaien?”

„O ja, best,” zegt Marlieske niet zonder trots. En vlot er achteraan: „Twee-een-acht-negen-vijf.”

„Knap, zeg,” prijst mevrouw Baars. „Draai het maar gauw.” Marlieske heeft de hoorn al van de haak genomen. Met een ernstig gezichtje luistert ze even. Ja, hoor, 't geluid is goed. Ze kan gaan draaien.

Tannie kijkt vol bewondering toe, terwijl Marlieske secuur één voor één de vijf cijfers draait. Ze is haar boosheid van daareven alweer helemaal vergeten. Eigenlijk kan ze het best begrijpen dat Marlieske zo bang was zopas. O, wacht, nu begint ze te praten.

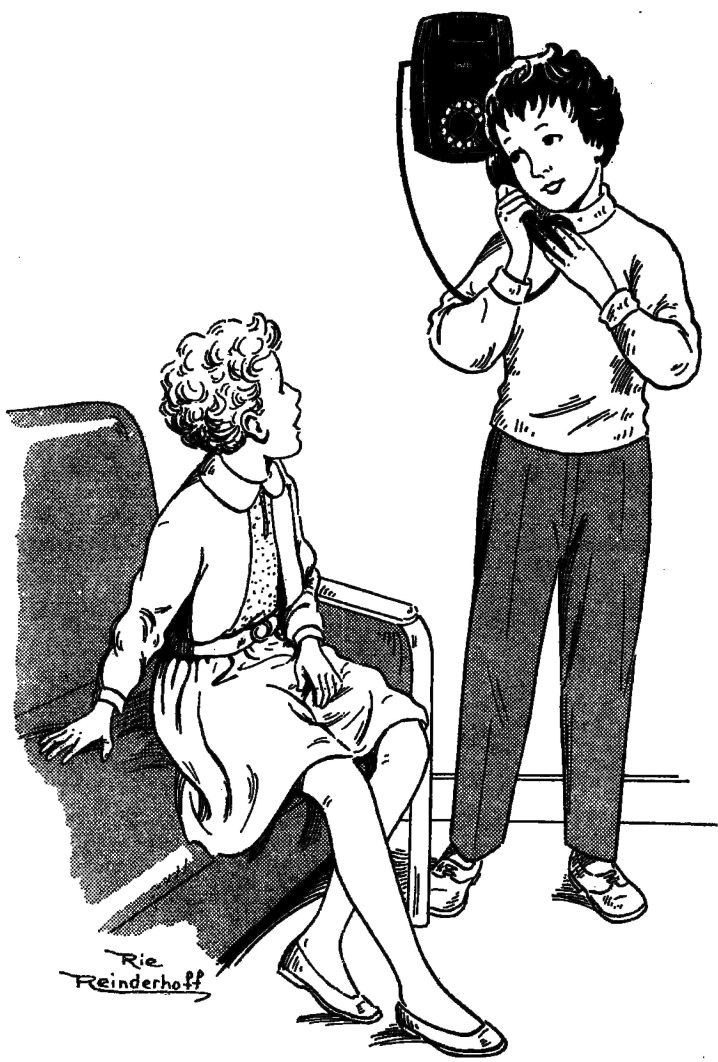
„Ja, Pier, met Marlieske.”

Tannies bewondering voor haar vriendinnetje groeit met het ogenblik. Hoe kan Marlieske dat? En hoe durft ze het? Zij zou zich geen raad weten als iemand tegen haar zei dat ze moest gaan telefoneren. Ze zou gewoon niet weten wat ze doen moest. Ze zou 'm nog niet eens durven aannemen als hij belde. En dat heeft ze in winkels en bij kennissen toch al vaak genoeg zien doen.

Marlieske vertelt ondertussen vlug aan Pier waar ze is en hoe het komt dat ze nog steeds niet thuis is.

Maar als ze uitgepraat is, komt er tot haar grote verbazing van Pier geen enkel weerwoord. Ze vond het achteraf trouwens ook al vreemd dat Pier haar geen een keer in de rede viel met de een of andere vraag. Dat is zo helemaal niets voor hem. Maar nu . . .

Ze kan ook niet weten dat Pier, zodra het tot hem was doorgedrongen dat Marlieske daar aan het andere eind van de lijn gezond en wel tegen hem stond te praten, de hoorn haastig zo maar ergens op vaders bureau heeft neergelegd. Of eigenlijk kun je

beter zeggen: heeft neergesmeten. En toen, al maar luid roepend: „Marlieske belt op. Marlieske belt op,” de trap is opgerend en naar z'n moeder is gevlogen.

Z'n moeder kan haar oren gewoon niet geloven als ze hem dat hoort schreeuwen en stuurt 'm gelukkig meteen weer naar beneden om meer van Marlieske aan de weet te komen.

„Ben je daar niet meer, Pier?” vraagt Marlieske intussen verbaasd en teleurgesteld tegelijkertijd.

Maar er komt geen antwoord.

„Pier! Pier!” roept ze dan.

Gelukkig. Bij het tweede Pier heeft haar broertje de hoorn net weer opgepakt. Hij is dolblij dat hij in z'n haast om moeder het goede nieuws vlug-vlug te vertellen, tenminste niet zo dom geweest is om de hoorn op de haak te leggen. Want dan zou de verbinding natuurlijk verbroken zijn. En dan zou hij Marlieske nu niets meer hebben kunnen vragen. Omdat hij de naam en het adres van de mevrouw, bij wie ze zei dat ze stond te telefoneren, natuurlijk al lang weer vergeten is.

Hij is nog achter adem van de holpartij en hijgt nu: „Ja . . . Jawel . . . Maar ik was . . . even naar boven . . . om het moeder . . . te vertellen.”

Marlieske lacht.

„O, dan is het goed.” En opeens toch weer een beetje bang: „Is moeder erg boos op me?”

Pier denkt er niet aan z'n zusje nu even te plagen door te zeggen: „Nou-ou. Er kan straks wel 's een windje waaien, juffrouw.” Daarom heeft hij het laatste half uur zelf veel te veel in angst over haar gezeten. Hij is nu alleen maar blij dat er niets ergs met Marlieske is gebeurd. En daarom stelt hij haar dadelijk gerust.

„Nee, hoor. Helemaal niet,” zegt hij. „Moeder is alleen maar blij dat alles oké is natuurlijk.”

Oké. Dat woord heeft Pier van Herman geleerd. In alle andere gevallen zou Marlieske gezegd hebben: „Grote opschepper, met

je oké. Poeh, wat een duur woord.” Nu doet ze dat niet. Ze zucht alleen maar opgelucht: „Gelukkig.”

„Maar moeder wou graag weten hoe je daar komt en zo,” bedenkt Pier dan.

„Maar dat heb ik je daarnet al allemaal verteld,” zegt Marlieske.

„Toen jij naar boven was natuurlijk. Een mooie boel. Nu vooruit maar. Dan zal ik het nog maar 's doen.”

En geduldig vertelt Marlieske het hele verhaal opnieuw.

Het lijkt wel een andere Marlieske die even later weer naast Tannie op de bank komt zitten en niet vergeet mevrouw Baars te bedanken voor het gebruik van de telefoon. Er is ook zo'n pak van haar hart gevallen nu. Ze weet dat moeder niet langer in ongerustheid zit en niet kwaad op haar is.

De chocola is intussen al aardig afgekoeld.

„Hè, heerlijk is het,” zegt ze. Ze kan er nu echt van genieten.

En de Zaanse koek smaakt haar ook al zo lekker.

Nu ja, dat is ook geen wonder. Het is immers al lang etenstijd.

En als je dan zo'n „boterham” krijgt! . . .

8. Marlieske gaat op reis

Als vader Van Vliet die avond tegen half negen thuiskomt, is z'n eerste gang natuurlijk naar boven, naar moeder. Die ligt, de blosjes van de doorgestane spanning nog op haar wangen, zomaar een beetje voor zich uit te kijken en te dromen.

„Ben je daar al?” zegt ze verrast, zodra ze vader ziet. Hij lacht.

„Ja, hoor. Helemaal.”

Maar dan kijkt hij haar een ogenblik onderzoekend aan en zegt een beetje bezorgd: „Maar wat is er met jou aan de hand? Je hebt toch hoop ik geen koorts? Die mooie, rode kleurtjes op je konen staan me niets aan, weet je.”

Nu is het moeders beurt om te lachen. Zorgeloos. Er is nu immers gelukkig niets meer om over in angst te zitten. Helemaal niets meer.

„Ik heb helemaal geen koorts, hoor,” zegt ze. „Maak je vooral geen zorgen. Alles is best in orde met me. Maar we hebben wel iets beleefd. Lieve tijd, dat was me wat. Maar het is allemaal best afgelopen, gelukkig.” En dan: „Als je nu gauw gaat eten, zal ik je er daarna alles van vertellen. Eerlijk.”

„Doe het eerst maar,” zegt vader.

Hij wil het natuurlijk voor geen goud laten merken, maar hij is in z'n hart zo nieuwsgierig als wat naar moeders verhaal.

Maar moeder houdt voet bij stuk.

„Geen sprake van,” zegt ze flink. „Jij moet eerst eten. Stel je voor. 't Is al half negen. Je rammelt natuurlijk van de honger.” Dat laatste is eigenlijk wel een beetje waar. In ieder geval heeft vader erg veel trek. En daarom geeft hij zich maar gewonnen.

„Nou, vooruit dan maar,” zegt hij. En terwijl hij probeert een verongelikt gezicht te zetten: „Jij moet natuurlijk toch je zin weer hebben.”

Maar daar meent vader Van Vliet natuurlijk niets van. 't Is maar een plagerijtje.

Hij geeft moeder nog gauw even een kus, eer hij van haar kamer verdwijnt.

En dan trekt moeder vader vlug even aan z'n donkere kuif en zegt ondeugend: „Precies. Heel goed begrepen, meester.”

„Rakker,” geeft vader terug.

Dan gaat hij lachend de kamer uit. Maar toch nog niet regelrecht naar beneden. Nee, hij moet eerst boven bij z'n jongste twee spruiten kijken.

Nou, die slapen als rozen, Pier en Marlieske allebei. Fijn. Nu kan hij rustig gaan eten.

Even later schikt hij aan tafel.

Corrie heeft op een hoekje ervan netjes voor haar vader gedekt. Ze krijgt een pluimpje van hem, omdat ze zo'n lekker maaltje voor hem bewaard heeft.

En dan gebeurt er iets leuks. Want dan wordt vaders nieuwsgierigheid naar wat er vanmiddag gebeurd is, zomaar opeens ongevraagd bevredigd.

Corrie is namelijk ook nog zo vol van alles, dat ze haar vader ogenblikkelijk het hele verhaal van Marlieskes maar niet thuis-komen in geuren en kleuren vertelt.

En als moeder van haar kant vader later ook nog 's alles uit de doekjes heeft gedaan, is z'n besluit meteen genomen.

„Zoiets mag niet weer gebeuren,” vindt hij. „Zolang jij hier nog moet liggen, gaat Marlieske weg.”

Daar schrikt moeder dan toch wel even van.

„Marlieske weg? Maar waar dan naar toe?”

Ze zal haar vrolijk dochttertje zo heel erg missen. Dat weet ze nu al.

„Waar naar toe?” vraagt vader verbaasd. „Naar oma en opa Van Vliet natuurlijk. Die hebben toch dadelijk geschreven dat we haar maar gauw moesten sturen, toen ze hoorden dat jij in bed moest blijven?”

Ja, dat is waar. En Marlieske logeert daar dolgraag. Zij zal het reusachtig vinden. Maar . . .

„Ondeugend is Marlieske toch eigenlijk niet geweest,” begint moeder. „Ik kan me heel goed voorstellen dat ze alles vergat toen ze daar zomaar opeens naar de televisie mocht kijken. En . . .”

Vader gaat op het voeteneind van moeders bed zitten. „Maar het gebeurt ook niet voor straf,” zegt hij dan. „Ik wil alleen niet dat jij weer de kans loopt zo'n spannend uurtje te beleven. En voor Marlieske zelf wordt het een feest. Dat weet je wel.”

En zo gebeurt het dat Marlieske van Vliet de volgende dag al prinsheerlijk helemaal alleen in een mooie, groene autobus zit en op weg is naar haar opa en oma.

Ze heeft niet de hele reis alleen gemaakt, hoor. Nee, dat zouden haar vader en moeder niet half vertrouwd hebben. Want opa en oma Van Vliet wonen niet naast de deur. O, heden nee. Je moet eerst wel een uur met de trein. En daarna nog dik drie kwartier met de bus. En dan ben je pas in hun mooie dorp midden in de bossen. En daarom is vader met haar meegereisd in de trein.

Vanmiddag na schooltijd hebben ze eerst nog gezellig bij moeder boven een kopje thee gedronken. Toen is Marlieske in haar zondagse spullen gestoken. En daarna zijn ze samen met de stadsbus naar 't station gereden. Daar stond de trein al klaar, ze konden meteen instappen.

Marlieske kreeg een heel mooi hoekplaatsje bij het raam. Maar veel van waar ze langs reden heeft ze niet meer kunnen zien. 't Begon al zo gauw donker te worden. En nu is het al bijna zeven uur.

Vader heeft haar ook met haar koffer en haar lievelingspop Ireentje naar de bus gebracht. En ervoor gezorgd dat ze het prachtige plaatsje kreeg, waarop ze nu zit. Op de voorste bank, rechts van het zijpad. Niet achter de chauffeur. Nee, naast de conductrice. Daar heeft ze niemand voor zich en kan ze de hele weg overzien. Zo leuk is dat.

Maar ze heeft wel zelf een kaartje gekocht. Vader gaf haar geld en zei: „Je zegt als de conductrice bij je komt maar: „Enkele reis Bosdorp, alstublieft.” Dan vertelt zij je wel hoeveel dat kost en dan betaal je. Je bent al zo'n grote meid. Dat kun je best. En dat is veel echter.”

Nu, dat vond Marlieske natuurlijk ook. Ze glunderde van plezier en zat van louter instemming almaar hevig te knikken.

Maar vader was nog niet uitgesproken.

„En dan zeg je daarna,” ging vader verder: „Ik moet er bij de

tweede halte na het Marktpllein uit. Zou u me even willen waar-
schuwen?"

Maar denk nu maar niet dat Marlieske toen weer „ja” knikte. Nee, dat deed ze niet. Ze schudde „nee”. Ze zei eigenwijs: „Dat is helemaal niet nodig. Ik weet best waar ik moet uitstappen. En opa zou me immers komen afhalen?” Maar toen had je haar vader moeten zien en horen. Hij keek z'n jongste dochter boos aan en zei streng: „Marlieske, je moet het wèl vragen. Dat wil ik. In 't donker zie je zo goed als niets en moet je geregeld opletten om precies te weten, waar je eruit moet. In de stadsbussen rijden de mensen immers bij avond zelfs nog wel 's een halte te ver mee? En dat, terwijl het in een stad bijna overal aardig licht is, omdat er zoveel lantaarns branden. Verbeeld je dat jij straks te ver mee ging. Dan hadden we het „feest” nog niet gehad. Dan stond jij ergens moederziel alleen tussen die pikdonkere bossen. En wat moest je dan beginnen? Nee Marlieske, die kans lopen we niet. Jij vraagt het netjes aan de conductrice. Goed begrepen?”

Natuurlijk heeft Marlieske toen beloofd dat ze het zou doen. En ze weet niet dat haar vader uit voorzorg ook nog even stil-
letjes buiten de bus met de conductrice heeft gepraat. Omdat hij er niet helemaal gerust op was. Marlieske mag een hele flinke meid zijn voor haar bijna negen jaren, knap eigenwijs is ze soms ook. En stel je voor dat, als hij straks thuiskomt, moeder in tranen is, omdat opa heeft opgebeld om te vragen waar Marlieske toch blijft, omdat ze niet uit de bus is gekomen. Dat zou me toch even wat zijn. Dan zou moeder nog heel wat meer overstuur zijn van ongerustheid dan gister. Hij moet er zelf trouwens ook niet aan denken. Marlieske daar heel alleen op die donkere, eenzame weg. Hu, nee. Nee, die kans wil hij in geen geval lopen.

Achteraf is Marlieske heel blij dat ze gedaan heeft wat vader zei. Want ze zit nu al een hele poos in de bus en ze kent deze weg toch heus wel een beetje, want ieder jaar gaat ze vast één

keer in Bosdorp logeren. Maar ze heeft, behalve een enkele winkel in een dorp waar ze doorreden, nog geen een bekend plekje kunnen ontdekken. Nu ja, die grote brug over de rivier even buiten de stad natuurlijk ook. Maar verder. Nee, geen een. 't Is ook zo donker buiten.

Maar de tocht is enig, vindt ze. Af en toe lijkt de weg wel een feestweg. Dan schitteren er middenop een heleboel lichtjes. En aan beide kanten ook. Aan de rechterkant rode. En aan de linker gewone gele. Die zitten tegen lage, hagelwitte paaltjes aan. Je kunt je best verbeelden dat ze deze weg zo mooi verlicht hebben, omdat zij hier langs komen. In de stad hangen ze immers ook allemaal lichtjes langs en over de grachten als de koningin en de prins komen. Of zoals laatst: prinses Beatrix. Of als er om iemand of iets anders feest is.

Haar koffer ligt netjes in het rek. Daar heeft vader voor gezorgd. En ze heeft Ireentje op schoot. Dat is gezellig.

Het is natuurlijk sneu voor moeder dat ze dat zere been heeft en in bed moet blijven. Maar zij vindt het toch echt fijn, dat zij daarom nu zomaar opeens uit logeren mag. Daar kan ze eerlijk niks aan doen.

Af en toe stopt de bus en gaan er mensen uit of komen er passagiers in. Zopas een oude vrouw met een heel mooie, witte muts op. Daar heeft ze toen even naar gekeken. Bij opa en oma op het dorp wonen ook nog een paar vrouwtjes, die zondags met zo'n muts op in de kerk komen. Prachtig, vindt ze ze. Ze zitten met echt gouden sierspelden vast. En ze dragen er heel mooie, rode kralen met een gouden slot bij.

Maar nu kijkt Marlieske weer voor zich uit.

Die lichtjes midden op de weg noemen de mensen katte-ogen. Dat heeft de conductrice haar zopas verteld. Ze vond het eerst een beetje gek en dacht dat de conductrice haar voor de mal hield. Maar die zei: „Nee, het is echt waar. Ben je nooit 's in het donker een kat tegengekomen? Nou, dan zie je immers ook een paar van die glinsterende lichtjes, al zijn die dan groen?”

Ja, dat is waar. Katteogen lijken in het donker net groene lichtjes. Ze is zich een keer gewoon naar geschrokken. Toen was een zwerfkat stilletjes bij hen naar binnen geglipt en op haar bed gekropen. En toen zij even boven kwam om iets te halen, zag ze opeens die groene lichtjes op haar ledikant. Ze heeft het hele huis bij elkaar gegild van de schrik. En ze wist niet hoe vlug ze van haar kamertje af en naar beneden zou komen.

Ze begreep niet wat het was. Maar vader was niet bang. Helemaal niet. Dat is vader nooit.

Marlieske kijkt zowaar een beetje trots, nu ze dat bedenkt.

Toen ook niet. Vader ging dadelijk gewoon kijken en ontdekte die kat. Niet meer op, maar onder haar bed. Zij had met haar gegil die kat zeker net zo erg aan 't schrikken gemaakt als hij

haar, zodat hij in z'n angst maar gauw onder haar ledikant gekropen was.

Wat hebben ze er haar later mee geplaagd! Vader, Herman en Corrie dan. Moeder en Pier zeiden eerlijk dat zij zich vast ook wild geschrokken zouden zijn, als ze opeens die griezelig groene lichtjes in het pikkedonker gezien hadden. Nu, dat vindt ze tenminste wat. Want Corrie schepte toen wel vreeslijk op, maar ze is heus geen heldin. Ze is nu nog wel 's bang. Een groot meisje van dertien. O, zo!

Katteogen. Ja, het is toch wel een goede naam.

Marlieske kijkt 's naar Ireentje en drukt haar wat steviger tegen zich aan. Ze durft hier niet tegen haar te praten zoals ze thuis zo vaak doet. Want dat vinden de mensen hier in de bus misschien wel gek. En ze wil niet uitgelachen worden. Daarom lacht ze nog 's even tegen haar poppekind, dat ook haar zondagse plunje aan heeft vanwege de reis en kijkt dan weer naar buiten. Maar dan opeens zijn al de feestelijke lichtjes plotseling verdwenen. Net zo vlug als ze daareven opeens te voorschijn getoeverd leken te worden.

Hè, wat kaal en saai lijkt dat. Maar als Marlieskes ogen er aan gewend zijn, ontdekt ze alweer iets anders dat mooi is. De weg is hier breed en recht. En aan beide kanten staan bomen. Grote, hoge bomen met dikke stammen. En die worden nu zo mooi belicht door de grote koplampen van de bus, dat het net is of ze in een prachtige, verlichte tunnel rijden. Een tunnel die naar een of ander heel geheimzinnig land leidt. Want de koplampen schijnen wel ver. Maar natuurlijk toch niet heel de weg over. En daarom zie je niet wat er verderop is en kun je daarover zelf van alles bedenken. Leuke dingen en prettig griezelige.

Je kunt je verbeelden dat je onderweg bent naar een betoeverd slot, waarin een lief prinsesje wordt gevangen gehouden, dat je nu met z'n allen gaat bevrijden. Of naar een sprookjesbos, waarin je de heerlijkste en avontuurlijkste dingen gaat beleven. O, en nog veel meer.

Marlieske verveelt zich geen ogenblik. Ze vindt het een prachtreis. En ze houdt zich voorlopig maar bij het betoverde kasteel. O, kijk nou toch 's. Daar in dat donker, waar het slot in een groot, prachtig park moet liggen, wordt het plotseling licht. Zomaar licht. Je ziet geen lamp of wat dan ook. Niets. Alleen maar licht. Steeds meer licht. Wat geheimzinnig. Zal ze nu straks het kasteel kunnen zien?

Marlieske is zo in haar zelf bedachte spel verdiept, dat ze haar adem gewoon even inhoudt van spanning. En dan opeens verschijnen er twee felle koplampen op de plaats, waar eerst dat geheimzinnige licht alleen maar opdook en almaar hoger klom. Op hetzelfde ogenblik is het alsof Marlieske met een plof op de begane grond terechtkomt.

Sneu, hoor. Maar ja, ze was in haar fantasie ook zo hoog geklommen. Bijna tot in de toren van het kasteel. Want in één daarvan zit in de hoogste kamer dat aardige prinsesje gevangen, zie je. En nu! Twee doodgewone koplampen.

Marlieske snuift even minachtend. Maar dan begint ze opeens een beetje te lachen.

„Het most niet magge,” zou Herman zeggen als het hem overkwam.

Nu, dat vindt zij ook. Het most niet magge.

De koplampen hebben hun licht intussen gedempt, zodra ze hun tegenligger, de bus, waarin Marlieske zit, ontdekten. Ze zijn van een zware vrachtauto.

Marlieske ziet het als ze elkaar even later voorbij rijden.

Poeh, dat ook nog. Een doodgewone vrachtauto. Als het nu nog een vrolijk verlichte bus was geweest, net als die van hen. Maar zo'n lelijk, donker mormel als die vrachtauto. Niks aan, hoor.

Marlieske is echt een beetje teleurgesteld.

De weg is verderop weer even donker als zopas. Maar vooraan is de feestelijke tunnel toch nog steeds. En dat is leuk. Marlieskes gezicht klaart alweer op.

En kijk daar nou 's. Midden in dat donkere gedeelte verschijnen

opeens twee vrolijke, vuurrode lichtjes. Natuurlijk de achterlichten van de luxe auto, die hen daareven met een razend vaartje is voorbijgeschoten. Maar daar wil Marlieske niet aan denken. Ze wil denken . . .

Marlieske fantaseert er weer lustig op los. Een hele poos. Maar dan opeens zegt de conductrice: „En nu moet jij er zo meteen uit, jongedame. Als we weer stoppen.”

Jongedame. Bedoelt ze haar daarmee?

Marlieske kijkt 's naar haar buurvrouw.

„Ik?” vraagt ze dan.

De conductrice lacht.

„Ja, jij. We zijn er zo.”

Ze gaat staan en pakt Marlieskes koffer alvast voor haar uit het rek.

Marlieske wil 'm aanpakken. Maar de conductrice zegt: „Laat maar. Ik zet 'm er zo direct wel even voor je uit. Hij is nogal zwaar, hè?”

Marlieske knikt.

„Ik blijf misschien ook wel drie weken bij m'n opa en oma logeren,” vertelt ze dan met een gewichtig snuitje. „Dan moet je heel wat mee hebben.”

„Nou, natuurlijk.” De conductrice is het roerend met haar kleine passagiere eens.

Ze staat intussen al bij de deur.

En dan stopt de bus.

Marlieske kijkt nog even naar de chauffeur.

„Dag, meneer,” zegt ze.

De chauffeur lacht.

„Dag, jonge juffrouw.”

Dan stapt Marlieske, met Ireentje in haar armen, voorzichtig uit.

De conductrice staat al buiten met de koffer.

Marlieske geeft haar netjes een hand.

„Dank u wel, juffrouw,” zegt ze beleefd.

En dan is opa opeens bij hen. En op hetzelfde ogenblik is Mar-

lieske al het andere vergeten. Daar is enkel nog opa. Opa die haar komt halen. Opa bij wie ze mag logeren.

Ze vliegt 'm om de hals en zoent 'm dat het klapt op allebei z'n wangen. En ze ziet niet dat de conductrice lachend naar hen kijkt en dan weer vlug in de bus stapt. Dat de deur dicht zoekt en de bus verder rijdt. Ze heeft alleen maar meer aandacht en oog voor opa.

Die is intussen op z'n minst al even erg in z'n schik als z'n parmantige kleindochter.

Hij pakt Marlieskes koffer in z'n ene hand. En met z'n andere houdt hij Marlieske stevig vast, alsof hij bang is dat ze van hem zal weglopen.

Nu, dat is een beetje dom van opa. Want daar piekert Marlieske niet over. Nog geen stukje van een seconde. Ze is immers veel te blij dat ze bij opa is.

Opa lacht onderwijl 's naar haar.

„Zo, daar ben je dus al,” zegt hij dan. „Nu, we vinden het maar wat fijn, hoor, oma en ik. Kom maar vlug mee. Dan gaan we gauw naar oma toe.”

9. Bij opa en oma

Oma Van Vliet heeft vast en zeker achter de dikke overgordijnen in de erker naar hen staan uitkijken. Als opa en Marlieske het tuinhokje doorgaan, floept tenminste opeens de buitenlamp onder de luifel aan. En vlak daarop gaat de voordeur open en verschijnt oma in de opening.

Marlieske vliegt op haar af.

„Dag, oma!”

Oma vangt haar met Ireentje en al in haar armen op en geeft haar een stevige pakkerd.

„Dag, lieverd,” lacht ze. „Kom maar gauw binnen. Ik heb me er de hele dag al op lopen verheugen dat je komen zou. En nu ben je er dan. Fijn.”

Oma neemt haar mee naar de heerlijk warme huiskamer.

„Zo. Doe maar gauw je manteltje uit, meisje,” zegt ze dan hartelijk. „En kruip dan eerst maar 's even lekker dicht bij de haard. Je hebt zo'n lange reis gemaakt.”

Marlieske heeft Ireentje op de divan gelegd. Nu wipt ze de capuchon van haar bolletje en doet haar jasje uit.

Oma helpt er haar even bij. Marlieske kan haast niet uit de mouwen komen. Er zit ook zo'n dikke winterjurk onder haar mantel.

En dan opeens kijkt oma Marlieske aan, als zag ze haar vandaag voor het eerst van haar leven.

„Kind,” zegt ze geschrokken, „wat heb je toch met je haar uitgevoerd?”

Marlieske trekt vragend haar donkere wenkbrauwen op. Wat bedoelt oma?

„Niks, oma,” antwoordt ze dan verbaasd.

Maar oma schudt almaar afkeurend haar hoofd. „Hebben Pier en jij misschien kappertje gespeeld?” vraagt ze dan weer.

„Nee, oma.”

Marlieske begrijpt er hoe langer hoe minder van.

„Maar er missen allemaal happen uit je haar, kind.” Oma kijkt gewoon ontdaan. „Verschrikkelijk. En je had zo'n snoezig pruikje,” laat ze er spijtig op volgen . . . „Hoe . . .”

Maar nu begint Marlieske opeens te schateren van het lachen. Plotseling begrijpt ze wat oma bedoelt. O, o, die oma van haar. Prachtig!

„De kapper heeft die hapjes eruit geknipt. Dat hoort zo. Ik heb een rattekopje,” legt ze uit.

Oma kan er niet over uit. Een rattekopje nota bene. Hoe verzin-

nen de mensen het. En een beetje smalend vraagt ze: „Is dat nu misschien weer de nieuwste haarmode?”

Marlieske knikt hevig.

„Een heleboel meisjes hebben het, oma,” vertelt ze trouwhartig. Oma schudt opnieuw afkeurend haar hoofd.

„Wat een rare mode,” zucht ze dan. „En dat de mensen daar nu ook maar weer direct aan meedoen. Ik wou ze wijzer hebben.”

Opa heeft z'n jas aan de kapstok in de gang gehangen. Nu pakt hij z'n pijp, loopt naar Marlieske, buigt zich naar haar over en fluistert aan haar oor: „Oma vindt het geloof ik niet zo heel erg mooi.” En heel ondeugend: „Maar ik wel, hoor. Want nu hebben we een katekopje met een rattekopje. Ra, ra, hoe kan dat?”

O, o, die stoute opa. Alsof zij een katekopje is. Maar dat zal ze 'm wel 's gauw even betaald zetten. Reken maar.

Met een ruk draait Marlieske zich om en begint haar opa een heleboel kleine klapjes op z'n broek te geven.

„Ondeugende plagerd,” zegt ze intussen. En ze doet net of ze heel erg boos is op die goede, beste opa. „Ik ben niet eens een katekopje.”

Opa laat dat natuurlijk niet op zich zitten. En het duurt maar een ogenblik of het wordt een heerlijk stoeipartijtje.

„Zo, dat is een goed begin, wat jij, Marlies?” zegt opa tevreden, als hij zich ten slotte in z'n diepe stoel naast de haard, toch wel een beetje moe van het vrolijke gevecht, met een voldaan gezicht laat wegzakken.

„Nou, en of.” Marlieske is het roerend met haar opa eens. Haar ogen schitteren nog van de pret. Opa, nou, dat is de fijnste opa die er bestaat. Op de hele wereld.

Oma komt met koffie voor opa en haar zelf en met chocola voor Marlieske aandragen.

„Zo, drink maar 's lekker warm op,” noodt ze hartelijk. „Je hebt natuurlijk dorst na die grote reis. Straks gaan we brood eten. Je mag vanavond best een beetje later naar bed.”

„Fijn!”

Het feest lijkt wel niet op te kunnen. Marlieske heeft geen ogenblik heimwee.

En dat blijft zo, al de drie weken die Marlieske in Bosdorp logeert. Het is ook geen wonder. Want opa en oma weten eenvoudig niet, wat ze zullen verzinnen om het hun kleindochtertje maar naar de zin te maken.

Ze mag samen met opa de parkietjes verzorgen. Snoezige groene, waarnaar ze tijden kan kijken. Van oma mag ze lange slingers pinda's rijgen voor de meesjes en die aan het vogelvoederhuisje hangen. Opa draait de filmpjes die tante Hansje en oom Henk uit Australië gestuurd hebben voor oma en haar. En soms ook een plaat op de pick-up. Ze hebben er eentje met kinderliedjes. En één waarop een sprookje wordt verteld. En oma! Oma naait een echt mantelpakje voor Ireentje. En ook nog een nieuwe winterjurk. En oma helpt Marlieske om zelf een truitje voor haar poppekind te breien. O ja, het is echt alle dagen feest.

Overdag gaat ze samen met opa naar school. Maar ze hoeven niet ver te lopen. Want de school staat vlak naast hun huis. Opa is er de hoofdonderwijzer, weet je. Daarom was het ook zo gemakkelijk voor hem er een plaatsje voor Marlieske voor deze weken te krijgen. Marlieske vindt het best leuk. En ze komt nu meteen niet achter.

Maar alles is wel anders dan thuis op school. Ze zit hier bij een meester. Die heeft de derde en de vierde klas in één lokaal. Ook dat vindt Marlieske prachtig. Het is immers 's weer wat anders. En ze zit naast een meisje dat Trix heet. Eigenlijk Beatrix, net als onze kroonprinses. En weet je waarom haar vader en moeder haar zo genoemd hebben? Omdat ze net op de verjaardag van prinses Beatrix geboren is. Op 31 januari.

Marlieske vindt dat machtig. Ze schrijft erover naar huis. Want ze vergeet door alles wat ze hier in Bosdorp beleeft haar vader

en haar zieke moeder en de anderen niet. O heden nee. Kun je net denken. Geen sprake van, hoor. Ze vergeet ook geen enkele avond om voor hen allemaal te bidden. En te vragen of de Here moeder weer gauw beter wil maken. Vast niet. En af en toe krijgt ze zelf een brief. Daar staat dan heel deftig op:

Jongejuffrouw Marlieske van Vliet

Schoolhuis

Bosdorp

Ja, ja, wie doet je wat? Zelfs de post moet voor dat kleine, eigenwijze ding lopen.

Niet altijd trouwens. Want als Marlieske denkt: Er zou wel 's weer een brief voor me kunnen komen, gaat ze de post soms al bij 't tuinhekje staan opwachten. En dat vindt de post dan weer fijn. Want Marlieske is flink en vertrouwd genoeg. Dan geeft hij haar de brieven en kranten voor opa en oma tegelijk mee en hoeft hij het tuinpaadje niet op te wandelen.

Soms zit erop zo'n brief aan de jongejuffrouw Marlieske een postzegel van een kwartje maar liefst. Dat is me dan toch even wat. Maar dan is hij ook dik! Geweldig. Dan hebben ze allemaal geschreven. Moeder een gezellige, lange. Vader één vol plagerijtjes en grapjes. En Herman en Corrie en Pier een met allerlei verhalen over school. Dikwijls met tekeningen erbij. Zo enig. Marlieske heeft er tijden mee werk om ze te lezen. Want schrijfletters lezen gaat nu eenmaal in de regel niet zo vlug voor een meisje uit klas drie, als drukletters. Al doen ze thuis eerlijk ook allemaal nog zo hun best om heel duidelijk te schrijven. Maar dat mag niet hinderen. Des te langer heeft ze er plezier van. En als ze een heel enkele keer ook na lang zoeken en puzzelen een woord nog niet kan ontcijferen, zijn er immers altijd nog opa en oma, die haar maar wat graag helpen.

En 's avonds voor het naar bed gaan, doen ze steevast nog een spelletje. Soms met z'n drieën. Maar ook wel vaak opa en Marlieske samen. Want . . . opa leert z'n kleindochter dammen. Dat is me toch maar niet niks. En die Marlieske krijgt al aardig kijk op dat moeilijke spel. Eén keertje heeft ze het zelfs al van opa ge-

wonnen. Hoe bestaat het, hè? Want opa kàn dammen, dat vertel ik je. Hij is niet voor niets lid van een damclub. Maar opa hoeft er nu heus niet meer maar een beetje bij te gaan zitten dromen. Hij moet Marlieske in de gaten houden. Zij is een pienter klein ding. O zo.

En dan op een nacht valt er onverwacht wat sneeuw. Een klein beetje maar. En toch heeft de wereld de volgende morgen met een heel ander gezicht.

Kouder? Nee. Want toen de sneeuw naar beneden begon te dwarrelen, is de snerpemde kou, die opa en Marlieske gister een rode neus en paars-blauwe wangen bezorgde, bepaald bang geworden voor al dat pure wit en lafhartig aan de haal gegaan. Het is tenminste ineens stukken zachter in de natuur.

Nee, het gezicht van de wereld staat beslist niet kouder. Nee, vriendelijker. Een tikkeltje feestelijk zelfs. Het geeft Marlieske het gevoel alsof er iets heel prettigs zal gaan gebeuren.

En dat gebeurt ook. Diezelfde dag nog. Want 's middags – het treft zo mooi dat het net woensdag is – mag ze met de kabouters op een speurtocht door de bossen.

Dat zit zo. Trix is reuze aardig voor haar. En die hoort bij de kaboutergroep „Prinses Marijke”. Elke woensdagmiddag gaat ze in haar mooie kabouteruniform naar het clubhuis op het marktplein. En deze keer neemt ze Marlieske mee.

Er staat al een heel stelletje andere kabouters rond een paar dames, die ook al zulke mooie uniformen dragen, als ze binnenkomen.

„Dag Oehoe. Dag, Oebi. Dag, kabouters,” groet Trix dadelijk. Marlieske lacht maar 's en mompelt dan ook een soort van groet. Allemaal groeten ze vriendelijk terug, de dames en de kabouters. En dan zegt de oudste van de beide dames tegen Trix: „Zo, kabouter Lachgraag, heb je een mensenkind meegebracht?”

Trix lacht.

„Ja, Oehoe. Marlieske van Vliet. Ze logeert hier bij haar opa en oma.”

„Prachtig. Dat is gezellig,” zegt Oehoe. „Hoe meer zielen hoe meer vreugd, hè, Trixje.” En tegen Marlieske: „Ik hoop dat je het bij ons naar je zin zult hebben vanmiddag, mensenkindje.” Mensenkindje. Bedoelt die juffrouw of mevrouw Oehoe haar daar mee? Wat gek? En waarom?

Marlieske zou wel van alles tegelijk aan Trix willen vragen. Maar dat gaat niet. Want Oehoe praat tegen Trix.

„Jij hoort bij het volkje van de elfjes, hè?” zegt ze. „Nu, daar is ook nog best een plaatsje voor Marlieske.”

Trix knikt. „Ja, Oehoe.”

Dan legt Oehoe een hand op Marlieskes schouder en zegt: „Maar de elfjes hebben een motto, waaraan jij je natuurlijk ook moet houden, Marlies.” En tegen de elfjes: „Zingen jullie je volkjeslied maar 's even voor haar.”

De elfjes doen het maar wat graag. En vrolijk klinkt het even later:

Dit is het motto van de elf,
Denk eerst aan een ander en dan aan je zelf.
djzz, djzz, djzz.

Marlieske luistert ernaar met stralende ogen. Wat enig is dat.

„Zijn er nog meer volkjes?” vraagt ze dan.

O ja. Aardmannetjes, dwergen, feetjes, leperkaantjes en nixen . . .

. . . En ze hebben ook allemaal hun eigen liedje . . .

. . . Dat van de aardmannetjes is:

Wij vrolijke, handige aardmannetjes
Helpen moeder met potjes en pannetjes,
rubbedub, rubbedub, rubbedub . . .

. . . En dat van de feetjes:

Al zijn wij feetjes nog zo klein,
Zingende brengen wij zonneshijn,
La, la, la, la, la, la, la;
La, la, la, la, la, la, la . . .

Alle kabouters willen Marlieske wel wat van hun mooie kring vertellen.

Maar nu komt de andere dame naar Marlieske toe. Dat is dan zeker Oebi, denkt ze.

„Jij bent dus een kleindochtertje van meester Van Vliet,” zegt ze vriendelijk. „Nu, dan heb jij een heel aardige grootvader, zeg. Ik ken je opa heel goed. Ik ben bij 'm op school geweest, zie je.” Dat vindt Marlieske leuk. Ze vindt het hier trouwens allemaal leuk. Al begrijpt ze niet waarom die dames bij zulke vreemde namen genoemd worden. Want dat ze niet echt zo heten, snapt ze natuurlijk best. Zo dom is ze niet. Maar 't geeft ook niet. Het is in ieder geval gemakkelijk. Het heeft natuurlijk iets met de padvinderij te maken. Een vriendje van Pier is bij de welpen.

Die heeft het altijd over Akela en Bagera en Baloe.

Maar waarom ze haar nu mensenkind noemen? Ze zijn toch allemaal mensenkinderen. Dat moet ze nu toch 's gauw even aan Trix vragen.

Die vindt het natuurlijk de gewoonste zaak van de wereld. Nu ja, als je ook al een heel jaar kabouter bent.

„O, zo heet je in de kring, zolang je nog niet geïnstalleerd bent,” vertelt ze vlot. „Als je geïnstalleerd bent mag je een uniform gaan dragen en dan noemen ze je kabouter.”

Marlieske knikt. Dat heeft ze begrepen. Maar nu heeft ze meteen alweer een andere vraag.

„Wat is dat: installeren?” zegt ze. „Wat gebeurt er dan?”

„Dan . . . ,” begint Trix meteen.

Maar verder komt ze niet. Want ze gaan zingen. Allemaal met elkaar.

Luid zing ik 't uit
mijn blij kabouterlied.

Marlieske kent het natuurlijk niet en daarom luistert ze met gespitse oren.

Het meeste kan ze wel verstaan. Ze vindt het een leuk lied. En intussen denkt ze: Als ik weer thuis ben, vraag ik lekker aan moeder of ik ook bij de padvinderij mag. Samen met Tannie. Ja, dat zou enig zijn.

Ze is even helemaal weggedroomd en heeft er daardoor geen erg in, dat Oehoe een heel verhaal staat af te steken. Als ze het merkt, zet ze haar oren dadelijk wagenwijd open. Maar ze heeft al te veel gemist om alles nog goed te kunnen begrijpen. Enfin, dat hindert niet. Trix weet het natuurlijk allemaal precies. En zij blijft toch lekker vlak bij haar. Maar ze heeft wel begrepen dat ze nu een speurtocht gaan maken.

Ze worden in twee groepen verdeeld. En de groep waar Trix en Marlieske bij horen, gaat nu alvast op stap. De andere zal over tien minuten volgen. Dan is de eerste wel goed uit het gezicht. En dan maar 's kijken wie het wint.

Het wordt een heerlijke middag. Wel twee uur lang dwalen ze door de besneeuwde bossen en hoor je telkens weer ergens anders vrolijke juichkreten opklinken. En laat de groep van Trix en Marlieske het nu ook nog winnen.

„Dat komt natuurlijk omdat jij erbij was,” plaagt opa, als Marlieske later het verhaal van haar belevenissen van die middag in geuren en kleuren vertelt.

En wat zegt me daar dat kleine, eigenwijze ding?

„Natuurlijk.”

Ijskoud.

Maar haar ogen twinkelen erbij van de pret.

Oma lacht.

Het is immers ook maar een grapje.

Maar opa zegt, en hij doet verschrikkelijk z'n best daarbij een gezicht te zetten alsof hij het echt meent, maar dat wil 'm jammer genoeg niet goed lukken: „Het wordt, geloof ik, de hoogste tijd dat je weer naar huis gaat, meisje. Want je wordt hier bij de dag een groter opschepster.”

Om hem voor die, volgens Marlieske echt valse beschuldiging te straffen, moet ze dan natuurlijk weer een robbertje met haar opa vechten.

Oma ziet het lachend aan.

Die twee, die zijn dol op elkaar, denkt ze. Wat zal opa die vrolijke spring in 't veld straks missen! Nu, zij zelf niet minder. O nee. Ze is in deze weken het zonnetje van hun huis geweest, die kleine, fleurige Marlies.

Het gaat intussen heel goed met Marlieskes moeder. Ze is alweer uit bed. Eigenlijk zou Marlieske dus wel naar huis terug kunnen. Maar opa en oma vinden dat moeder eerst maar 's een beetje kalm aan moet doen en die jongste robbedoos van haar nog maar rustig eventjes in Bosdorp moet laten blijven.

En zo gebeurt het.

Marlieske is er maar wat mee in haar schik. Ze heeft het ook zo goed naar d'r zin bij opa en oma. Niet dat ze niet graag 's heel eventjes thuis zou willen kijken. Allemaal weer 's even zien en met allemaal 's weer even praten. Maar verder. Nee. Ze heeft hier het rijk alleen en dat is ook wel 's fijn, vindt ze. Eerlijk is eerlijk.

En dan!

Dan gaat ze ten slotte toch eigenlijk nog onverwacht naar huis. Maar hoe dat komt en wat ze dan allemaal meemaakt, dat staat te lezen in een volgend boekje:

MARLIESKE BELEEFT EEN AVONTUUR.

INHOUD

	blz.
1. Marlieske komt uit school	9
2. Waar is moeder?	13
3. Het lijkt wel feest	20
4. Waar blijft Marlieske?	28
5. Dat scheelde maar een heel klein beetje . .	37
6. Dorientje	42
7. En toen . . . !	45
8. Marlieske gaat op reis	56
9. Bij opa en oma	66